

KRÁSA

A woman with dark hair styled in a bun is seen from behind, sitting on a light-colored wooden floor. She is wearing a dark blue, long-sleeved, sequined dress with a low back. She is looking out over a city skyline at night, with numerous lit-up buildings and windows visible in the background. The overall atmosphere is mysterious and elegant.

Protože
každá žena
má svá
tajemství...

Louise
Bagshawe

KRÁSA

Louise
Bagshawe

KRÁSA

Přeložila Radmila Damová

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2014

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2014 Louise Mensch

All rights reserved.

Z anglického originálu *Beauty*

(First published by Headline Review, Great Britain, 2014)

přeložila © 2014 Radmila Damová

Redakce textu: Růžena Steklačová

Jazyková korektura: Ludmila Böhmová

Grafická úprava obálky © 2014 Bohumil Fencel

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-229-0

Peterovi, mému ideálu krásy

Kapitola první

Na porodnickém oddělení měli těžký den.

A měla ho i malá Dina Kaneová.

Novorozeně leželo v plastické kolébce, kňouralo a škytalo. Bylo zavínuté do bavlněné přikrývky, čepička mu sklouzla z hlavičky a zakryla jedno oko. Matka ležela na posteli o kousek dál, omdlela bolestí. Ošetřovatelky pobíhaly kolem, vděčné za to, že matka upadla do bezvědomí a otec pracuje na staveništi někde v Bronxu. Nepřipadalo v úvahu, že by si vzal den volna; tahle rodina obrací v ruce každý dolar.

V sousedním pokoji mají ženu krvácející po zfušovaném císařském řezu a ve stejnou dobu se jim rozeběhly dva porody koncem pánevním. Dinina matka, Ellen Kaneová, po celou dobu porodu ječela, jako by ji na nože brali. Rodila už podruhé a dítě přišlo na svět rychle. Než Ellen Kaneovou při příjmu prohlédli, branka se už na sedm centimetrů otevřela – bylo příliš pozdě na epidurál.

Špatná zpráva pro Ellen.

Jako by se všechny chudé ženy z okresu Westchester ve státě New York rozhodly porodit dítě ve stejnou chvíli.

Porodní asistentky Ellenino kvílení ignorovaly. Měly plné ruce práce se zastavováním mohutného krvácení matky, která umírala kvůli chybě porodníka. Další se věnovaly masírování a zápasu s porody koncem pánevním. Nikdo se nestaral o normální přirozený porod – ať už bolestivý nebo ne.

Nemáte zdravotní pojištění? Tak sakra nečekejte soucit.

„Krucí!“ zasyčela jedna z asistentek na Ellen, která sténala a zmítala sebou na potem zmáčených prostěradlech. „Prostě tlačte – tlačte. Ženy to tak dělají odjakživa.“

„Prosím!“ vyjekla Ellen, ale její hlas vyšel naprázdno.

Nikdo se nebál žaloby za zanedbání zdravotní péče. Tohle byla rodina z programu Medicare, příliš chudá na to, aby se mohla soudit. A tak Dina Kaneová přišla na svět za zvuků příšerných matčiných skřeků. Když vyklouzla z dělohy, uštvaná ošetřovatelka přestříhla pupeční šňůru, obrátila Dinu hlavou dolů a pleskla ji po malinké zadničke.

I miminko Dina zaječelo – drobounce slabě zavřeštělo.

Ale to byl poslední zvuk, který se u postele ozval.

Matka omdlela. Dítě nahrubo – ledabyle – zavinuli, uložili do plastické kolébky a odešli.

Dina slabounce plakala a nikdo si jí nevšímal. Poprvé se pokoušela získat něčí pozornost. Snažila se přimět svět, aby ji vzal na vědomí. Malinké prstíčky s průsvitnými nehtíky se svinuly do měkkých vlhkých dlaní.

Dina Kaneová už sevřela ruku v pěst.

Cesta domů probíhala o něco lépe. Dina spala v tašce na přenášení dítěte na zadním sedadle auta a Paul Kane se snažil vymyslet, co milého by ženě řekl.

„Je vážně pěkná,“ zalhal. „Povedla se ti.“

Co sakra? Jeho dcera vypadala jako plešatý trpaslík, byla celá scvrklá a vlhká – jako všechny děti.

„Díky, zlato,“ opáčila unaveně Ellen.

Ani se po dcerce neohlédla. Sama před sebou se vymlouvala na poporodní trauma a vyčerpání. Před porodem, kdy byla obrovská jako almara, se celé dny nevyspala. Teď je tu Dina, plod veškerého jejího snažení.

Není to stejné, jako když se narodil Johnny; její prvorozený, syn, kterého chová jako oko v hlavě. Samozřejmě, tehdy byla Ellen mladší – o čtyři roky –, porod proběhl hladce, navíc oba dva dítě *chtěli* – a byl to kluk, což je, jak všichni tvrdí, snazší.

Ukázalo se, že děti jsou nákladná záležitost.

Ellen byla hrdá na to, jak efektivně zvládá domácnost. Paulie vydělával slušné peníze na stavbě a ona měla velké sny. Pronajali si byt v Mount Vernonu, ale ona by ráda jednou měla vlastní domek. Možná dokonce něco v Tuckahoe, ve vesnici vzdálené sice pouhých několik kilometrů, ale jednalo se o naprosto odlišný svět. Ellen chtěla, aby rodina jezdila

lepší autem, aby si třeba jednou do roka dopřáli dovolenou na Floridě. Dokonce snila o tom, že by Johnny chodil do katolické školy. Úplně se viděla, jak stále pěkná a elegantní chodí na schůzky Asociace rodičů a učitelů spolu s bohatými matkami z předměstí, jak vánočně zdobí vlastní trávník, jak na Den díkůvzdání hostí svoje rodiče.

Chtěla zůstat mladá a krásná, ne vypadat umolousaně jako ostatní ženy stavebních dělníků, které o sebe nepečují a celý den tráví v teplácích nebo otevírají dveře v natáčkách. Ellen Kaneová věnovala určitou částku peněz na to, aby chodila pěkně upravená, byť se snažila, aby byla co možná nejmenší, a měla vkus a styl. V charitativním obchodě s oblečením dokázala vyhmátnout jediné kalhoty dobrého střihu, v nejlepším nejlevnějším salonu, který objevila, si nechávala vytrhávat obočí, sama si barvila vlasy. Paulie byl spokojený – líbilo se mu, že jeho žena vypadá dobře, moc mu lichotilo, jak o tom chlapi na staveništi žertují –, a Ellen pracovala na svém snu.

Johnny byl hodný chlapec. Rodiče ho milovali a rozmazlovali ho. Zpočátku byl kojenečtější a nestěžoval si, když ho ve třech měsících Ellen přeúčila na lahev.

„Chci si uchovat krásu,“ řekla opatrně Pauliemu, když dítě spalo v kočárku venku v přístěnku.

„Jo.“ Paulie se přitulil obličejem k ženiným nadrům; byla stále plná a pružná. Moc se mu ulevilo. Nechtěl, aby na Ellen schlíple visela, jak to vídal u všech žen v okolí. „Jsou pěkný, kotě, fakt pěkný.“

Manželství mu povětšinou vyhovovalo. Ellen nebyla zrovna nejlepší kuchařka, ale vypadala sexy. Toho si cenil mnohem víc než nějakého dušeného masa. Paulie vydělával, doma měl pořádek, ženu na úrovni a chlapce. Byl šťastný.

Problémy začaly, jak Johnny rostl. Oblečení na dítě – každých pár týdnů se muselo kupovat nové. Umělé mléko vyšlo draho. Dítě potřebovalo hračky, bryndáčky, plenky, podložku, na níž by si hrálo... Paulie měl pocit, že každý den vydává víc a víc peněz.

Uskrovnili se. Večer strávený na kuželkářské dráze si dopřával jen jednou za čtrnáct dní. To ho vážně mrzelo a byl hluboce nespokojený. Najednou Paulie zjistil, že si bere směny navíc, prodlužuje si pracovní dny.

„Ježíši! Tak si to oblečení půjčuj,“ zasyčel na Ellen.

Nafoukla se. „To nemůžu, Paulie. Nechci, co Susan DiAngelová odloží. Všude by to vykládala. Byli bychom lidem pro smích.“

Kysele přikývl. Zachránit si tvář v sousedství bylo velmi důležité.

Pak dítěti začaly růst zuby.

„Do prdele!“ Paulie se převaloval na posteli, zíral do stropu, budík na nočním stolku ukazoval čtvrt na tři. „Copak to zatracené děcko nemůže zmlknout? Musím ráno *do práce*.“

Ellen se ztěžka vyhrabala z postele, oči zarudlé od nevyspání, a došla do komůrky pro dítě. Chlapec byl teď větší a postýlka vyplňovala skoro celý prostor.

„Potřebujeme větší byt,“ hlesla Ellen slabě. „Myslím tím druhou ložnici.“

Paulie nemohl nesouhlasit. Pořád pracoval dlouho do večera, přibral si druhou práci na víkendy a pak šel požádat o pomoc místního *capa*. Paulie Kane byl přesně typ chlápka, o jakého se gang rád postará a nechce na oplátku nic moc: jen aby pracoval na jeho staveništích, nevyhrožoval, že se přidá k odborům, bral si přesčas a mlčel o tom, co na místě viděl.

A *chyběla* mu tížádost. Takový chlap, takový lidský materiál, se jim moc hodil.

Dostal přidáno. Pak znovu. Během tří měsíců si rodina pronajala větší byt, s druhou, maličkou ložnicí.

Pokračovali zas v sexu a Pauliemu se líbil víc, když byla Ellen spokojenější. Vzal si další práci na neděli, v době, kdy většina chlapů odpočívala. Šest měsíců dalšího výdělků na kuželkářské dráze přispělo do kasičky slušnou sumičkou a brzy mohli složit zálohu na vytoužený domek v kolonii na okraji Tuckahoe. Byl to spíš Eastchester, horší konec města, ale to Ellen netrápilo. Získala kousíček zahrádky a z okna ložnice viděli na kostelní věž. Plot za domem měli drátěný, ne plaňkový, ale tohle byl prostě splněný sen a všechno jelo jako po másle. Ellen se chystala následující rok, až Johnny půjde do školky, vyučit kadeřnicí; mohla by si vydělat slušné kapesné mytím vlasů a česáním starších dam, které během dne navštěvují jediný salon ve vesnici.

A pak došlo ke katastrofě.

Právě když byli v nejlepším. Právě když se všechno začínalo srovnávat.

Dítě v noci spalo a Paulie se vrátil ke kuželkářské dráze, ale ne proto, aby tam uklízel za barem.

Ellen přišla do jiného stavu.

„Ježíši! Děláš si srandu?“

Pofňukávala, byla celá zelená. „Doktor mi udělal testy, Paulie.“

Ohromilo ho to. „Jak se to k čertu mohlo stát?“

Ellen pokrčila rameny. „Patrně selhaly pilulky.“

Nemělo cenu podotýkat, že Paulie mohl používat kondom. Ellen soudila, že u ní bylo všechno v pořádku, většinu pilulek během cyklu si vzala, i když jí občas leccos vyklouzlo z paměti, když měla moc práce, když jí odvedla pozornost další plínka nebo těstoviny na sporáku...

„Ty sis zapomněla vzít prášek.“ Hlas jejího manžela byl plný obvinění.

„Určitě ne, Paulie. Beru si je každé den.“ Ellen to prohlásila tak rezolutně, že tomu málem sama uvěřila.

„To si nemůžeme dovolit. Další dítě nepotřebujeme.“ Ať si jeho matka říká, co chce; Paulie rozhodně neměl v úmyslu zakládat velkou irskou rodinu. Jeho úpravná rodinka mu naprosto vyhovovala. S hrůzou pohlédl na svou ženu – dosud štíhlou, s nádhernými pevnými nadry. Přežijou druhé kolo? Líbilo se mu Ellenino tělo, líbilo se mu, jak se udržuje v kondici, jak je pružná a sladká v posteli. Co nevidět útlý pás rozměkne, rozšíří se, Ellen začne nabírat kila, její nadra se naplní mateřským mlékem, on s nimi nebude chtít mít nic společného.

Kdesi hluboko v něm zahořel vztek.

„Nech si to vzít.“

Ellen vytřeštila oči. „Paulie, ne. Ne.“

„Co jsi zač, nějaká pánbíčkářka?“

Byli katolíci – svým způsobem. Ne že by chodili do kostela kromě Vánoc a Velikonoc, ale patřilo to k životu – slavit den svatého Patrika a svatě přijímání dětí jejich přátel. Paulie ani pořádně nevěděl, jestli věří v Boha, a zcela jistě něco takového neprobíral s Ellen. Jejich svatba v kostele byla pěkná, no a co?

Paulie věřil v Paulieho. A v pěkná prsa. A ve volné víkendy.

„Nemůžeme si dovolit další dítě. *Nech si to vzít.*“

A přestože se Ellen rozbřecela jako malé dítě a utekla do vedlejšího

pokoje, s Pauliem to nehnulo. Odešel do baru a opil se, pak sebou na noc práskl na gauč svého kámoše Mickeyho, aby Ellen měla jasno.

Paulie se domníval, že to bude stačit. Když se ovšem následujícího večera vrátil z práce, Ellen na něj čekala.

„Nemůžu to udělat.“

Seděla u kuchyňského stolu, ruce složené v klíně. Ellen se Pauliemu nikdy nepostavila na odpor, teď ale okamžitě pochopil, že se k tomu chystá.

„Zašla jsem tam, na kliniku,“ spustila. „Položili si mě na stůl a začali se ve mně šťourat a já řekla ‚Potřebuju trochu času na rozmyšlenou‘ a zvedla jsem se a utekla. Nemůžu to udělat.“

Ellen Kaneová vypadala hrozně.

„Udělala jsi to naschvál,“ obvinil ji Paulie.

„To teda sakra ne! Ani já nechci druhý dítě.“ Ellen na manžela upřela velké zelené oči. „Ale víš, jak to chodí, Paulie. Lidi vědí, že jsem těhotná.“

To ho zarazilo. „Který lidi? Jak to, že to vědí?“

„Mona Ruffalová. A Agnes Monticellová to taky ví. Byly u doktora, když mi dělal ty testy – gratulovaly mi a tak.“

Paulie by nikdy nevystudoval Ivy League, ale páliho mu to. Okamžitě pochopil, co to znamená.

Mona a Agnes byly manželky pěšáků, a tudíž součástí vládnoucí italské kliky, která měla pod palcem všechna místní staveniště. Byly ošklivé a tlusté a přehnaně se líčily, ne jako jeho Ellen, jenže jejich manželé patřili k mafii – byli jejími zasvěcenými členy –, to oni Pauliemu udíleli rozkazy.

Zločinnost kolem nich se přísně řídila vlastní morálkou. Okrádejte chudé, ale nikdy neprojevujte neúctu; ojeďte všechny děvky, kterých se vám zachce, ale ne na dohled rodiny; zabíjejte manžele, bratry, syny – ale nepřerušujte těhotenství.

Paulie není Ital. Nikdy se nedočká povýšení, ne doopravdy. Ale může být jednou z nejlépe placených včelíček-dělnic, někým, s kým se chlapi rádi napijou, důvěřují mu, odměňují ho. *Famiglia* nesouhlasí s potraty. Jejich vlastní ženy by pak mohlo ledacos napadnout.

„Budeme si to muset nechat,“ řekla Ellen a rozplakala se.

Paulie nakopl koš na odpadky, ale ze situace vytěžil maximum. Zašel znovu za svým *capem*, vysvětlil mu svou nepříjemnou situaci, dostalo se mu trochy peněz navíc a strohého pokynutí hlavou.

Ještěže dům měl tři ložnice.

„Už žádné další chyby,“ sykl Paulie na Ellen.

Malá chyba, Dina, rostla nechtěná a nic netušící v břiše své matky. Neslyšela otcův nespokojený povzdech, když ultrazvuk odhalil, že je děvče. Neslyšela matčino soukromé proklínání bohů a projevy zlosti za to, že ji obdařili dalším dítětem.

Na tohle zjištění bude dost času, až se Dina jednou bolestivě vykope z lůna a pokusí se být slyšena ve světě, který by ji rád ignoroval.

Paul Kane zastavil na červené a ohlédl se po dítěti. Dina spala – to bylo dobré. S dětmi měl nejráději co do činění, když spaly.

„Hele, není to tak hrozný,“ promluvil na svou ženu. „Využijeme toho co možná nejlíp, co říkáš?“

„Dobře,“ odpověděla Ellen unaveně.

Po návratu se nejdřív ze všeho sháněla po kabelce. Měla v ní antikoncepční pilulky, které si před měsícem vymohla v lékárně. Tvrдили jí tam, že kojení ženy chrání před otěhotněním, ale Ellen nehodlala riskovat – už nikdy.

Dívala se na spící dítě a necítila nic než rozmrzelost. *Table* jí zničí postavu, vysaje jí účet v bance a bude ji odvádět od Johnnyho. A co víc, podle Italů je to s děvčaty vždycky složitější.

„Děvčata berou matce krásu,“ chichotala se Mary Kaneová, Ellenina tchyně. Čarodějnice jedna stará.

Ellen doufala, že k dítěti začne něco cítit, jako se to stalo, když se narodil Johnny, ale nic. V Dinině případě dokázala pouze konstatovat, že porod konečně skončil.

„Není to tak hrozný,“ zalhala. „A dítě je krásný.“

Něco takového se přece o malých holčičkách říká, i když vypadají jako holé růžové krysy, právě jako tahle.

„Že jo?“ souhlasil Paulie asi tak se stejným nadšením.

Povinnosti bylo učiněno zadost a čerství rodiče jeli domů, odhodláni na Dinu zapomenout, nakolik je to jen lidsky možné.

Ale ona *byla* krásná.

Růžová krysa zanedlouho otevřela svá obrovská kukadla a na holé hlavice se objevila měkoučká kštice tmavých vlásků. Už v dupačkách byla Dina něco extra: světlá pleť, vlasy černé jako havran a ohromné modré oči, které začínaly tmavnout do zelena. I Ellen měla zelené oči, ale ne takovéhle. Dininy byly jasné jako pole jetele, bohatě vybarvené, nápadné v malém měkoučkém obličejíčku. Drobný nos působil rozkošně a rty měla plné; byla nádherné miminko.

Ellen si zpočátku komplimenty vychutnávala. Nikdo přece nemusí vědět, že jí chybí mateřské city. Mazlila se s Dinou, líbala ji a vozila v kočárku vedle batolícího se Johnnyho a všichni jí gratulovali k „nádherné rodince“. Johnny byl jediný, kdo Dinu doopravdy miloval, byť to tehdy ještě nechápala. Dokázal hodiny stát nad jejím kočárkem a snažil se sestřičku zaujmout ohmataným vycpaným pejskem nebo sadou umělohmotných klíčů. Dina Johnnymu lásku oplácela a smála se, když byl poblíž – radostným dětským řehotem, který dokonce i Ellen považovala za roztomilý. Dina Johnnyho zaměstnala, což představovalo další plus pro Ellen. *Nejlepší hračka na světě*, pomyslela si Ellen v duchu.

Dina nosila věci po bratrovi, zdědila dokonce i námořnicky modrou kombinézu s potiskem kotviček. Slušelo jí úplně všecko.

Paulie si zase ničeho nevšímal. Neměl čas starat se o domácí krb. Zápolil s hypotékou a stavebnictví se tou dobou zrovna moc nedařilo. Bral další práce, melouchařil. Nechtělo se mu naslouchat ženiným nářkům.

Jak Dina rostla, byla čím dál krásnější. Ve třech letech měla nádherné andělské hnědé kučery a Ellen ji musela začít strojit do šatiček. Dina moc ráda kreslila, malovala, vybírala si šaty – přesně jako máma.

Možná by je to sblížilo.

Jenže Ellen stárla. Z očí jí mizela jiskra. Pořád měla styl, ale Paulieho kamarádů, kteří po ní házeli očkem, když navštívila stavbu, ubývalo.

Když se Paulie vrátil z práce domů, choval se podrážděně, utrhoval se na ni. Zajímala ho víc večere než sex.

A Dina rostla. Byla tak veselá. Tak pěkná.

Ellen svou dceru sledovala rozladěně.

To ona všechno tohle způsobila.

Jediná hloupá chyba a rodina už zase otročí kvůli každému centu.

„Ta vaše holčička je ale nádherná.“

„Jak je roztomilá!“

„Je obdivuhodná. Skutečná *kráska*. Kde přišla k takovým očím?“

Ellen ze sebe vymáčkla úsměv. „Já mám zelené oči.“

„Ale ne takovéhle,“ odpověděl Tony Verzano. Obdivoval Dinu, která kolem skotačila v růžových šatičkách. „Je úžasná. Musíte na ni být pyšná.“

Ellen chtěla být pyšná na *Ellen*. Chtěla pozornost, byla na ni zvyklá.

Proč tu Dina vůbec je?

Nikdo neviděl večery, kdy Dina natahovala ručičky, aby se s ní máma pomazlila.

„Mám moc práce s večerí.“

„Jdi se vykoupat.“

„Musím s Johnnym cvičit čtení.“

Holčička svraštila obličej a rozplakala se.

„Přestaň vydírat.“ Maminka zvedla Králí, Dinina oblíbeného vycpaného králíčka. „Když budeš zlobit, hodím ho do koše.“

Dinina kulatá ústa se pootevřela, bradička jí poklesla hrůzou. Stáhla ručičky dolů a přiklopýtala blíž, aby Králí zachránila.

Ellen po ní hračkou hodila. Dina Kaneová k sobě králíčka přitiskla a odešla do svého miniaturního pokojíčku prohlížet si obrázkové knížky a být potichu. Měla tam panenky – táta jí rád kupoval panenky; mírnil tím svůj pocit provinění.

Dina oblékala panenky, aby byly roztomilé a stylové jako maminka. Kdyby byla víc jako maminka, možná by ji maminka a táta měli rádi.

A zatím čekala na Johnnyho, až se vrátí ze školky. Vždycky ji objal.

Ellen Kaneová v kuchyni vařila, pískala si, aby přehlušila potlačované Dininy vzlyky. Jenže ta holka tam byla pořád, pohybovala se po bytě jako duch. Dina Kaneová vždycky představovala problém.

Kapitola druhá

„Je to vynikající práce.“

Peter MacAllister podával Dině Kaneové opravenou závěrečnou práci. Jeho oči se setkaly s těma úžasnýma zelenýma očima, lemovanýma hustými černými řasami.

„Děkuju, pane MacAllistere.“

Usmála se a bylo to, jako by se celá místnost rozjasnila.

V šestnácti měla Dina nohy, které se táhly donekonečna. Světlá pleť působila dojmem, jako by na ni nikdy nedopadlo slunce, ale výborně ladila s havraními vlasy a jasně zelenýma očima. Obličej měla téměř pre-rafaelitský, s rovným nosem a plnými rty.

Peter MacAllister si uvědomil, že na ni zírá.

„Skvěle vám jde algebra,“ vyhrkl. „Nepřemýšlela jste o tom, že byste časem studovala matematiku? Na vysoké škole?“

Zelené oči se zachmuřily.

„Dalším studiem si nejsem jistá, pane MacAllistere. Nemůžeme si to dovolit.“

„Vážně? Vaše matka přece má peníze?“

„Všechny je potřebuje,“ bránila se Dina. „Máma moc těžce pracuje.“

Učitel zaváhal. Nejspíš by to měl nechat být. Jenže Dina Kaneová si *zaslouží* pokračovat ve studiu. Jako jediná ze všech studentů v jeho třídě se snaží, projevuje o předmět zájem.

Veřejné školy z Eastchesteru zrovna moc často studenty na Ivy League neposílají. Mají příliš mnoho žáků a nedostatek financí. Dina je jiná. Učitelé si jí všimli hned na samotném počátku. Přímo dychtila zavděčit se, usilovala o jejich přízeň. Byla nesmírně pilná, toužila po pochvala a byla bystrá – to nesmírně. Měla talent zejména na kreativní psaní, matematiku a chemii. Dina milovala směšování látek a experimenty; její

nadšení pro věc bylo zářivým bodem v místnosti plné nerudných, otrávených žáků.

Nebyla kvůli tomu oblíbená.

„Učitelův mazánek.“

„Vlezprdelka.“

„Taková šprtka.“

MacAllisterovi jí bylo líto. Co se týče spolužáků, představovala škola pro Dinu boj. Především kvůli skvělým známám, a pak kvůli její kráse. Ostatní děvčata na ni žárlila a spolčila se proti ní. Dělal jí samé naschvály. Při obědě Dina povětšinou sedávala sama a dívky, které s ní stolovaly, byly ztracené případy. Chlapci ji zvali na rande, ale pak podlehli tlaku vrstevníků a na školním hřišti se k ní nehlásili.

Dina Kaneová si s tím hlavu nelámala. Houževnatě se soustředila na studium. Její průměrná známka byla jednička. A po škole se zúčastňovala maximálního možného počtu odpoledních programů.

„To nemáš domov, kam bys mohla jít?“ zeptala se jí paní Segalová ze šachového klubu.

„Ale ano. Mámě už určitě chybím,“ odpověděla Dina vesele. „Jen chce, abych si ve škole vedla dobře.“

„Tvůj bratr studuje na St Josephu, vid’?“

„Ano.“ Objevilo se drobné zamračení, pak ho Dina zahнала úsměvem. „Peníze stačily jen na jednoho z nás.“

Katolická škola v Bronxvillu měla skvělou pověst; poplatek nebyl nikterak vysoký; třídy měly méně žáků; děti nosily uniformy. Většinou pokračovaly ve studiu a stávali se z nich vědci a další odborní pracovníci.

Tohle se o Dinině škole říct nedalo.

„Nepřijde mi to spravedlivé,“ poznamenala paní Segalová.

„Lepší jeden z nás než žádný,“ odpověděla Dina. „Mně se tu daří.“

A taky že dařilo.

Každý večer se Dina děsila návratu domů.

„Ahoj, mami! Jak ses měla?“

Usměje se a matku obejmě, doufá, že oproti veškerému očekávání to

jednoho dne proběhne jinak. Jednoho dne jí matka objetí vrátí. Jednoho dne se Ellen o Dinu začne zajímat.

„Co je ti po tom? Já tu každý den trčím a starám se o domácnost, uklízím, nakupuju a vařím...“ V Ellenině podání to znělo jako dřina v táboře nucených prací. „Zatímco ty se flákáš ve škole.“

„Získala jsem pět set bodů v PSAT.“

„A co to jako sakra má znamenat?“

„Však víš, mami. Předběžné standardizované testy. Příští rok budu dělat SAT testy. Na další studia. Z cvičných testů mám vážně dobré výsledky.“

Ellen na ni bezvýrazně pohlédla. „A k čemu bys je dělala? Dál studovat nepůjdeš. Ne, pokud nevyhraješ v loterii. Nemůžu si dovolit žít v studiích vás oba.“

Dina cítila, jak jí vyhrkly slzy. Většinou se snažila matčinu krutost – odtaziťost, chlad – ignorovat, ale někdy to skutečně nešlo.

Vysoká škola byla její sen, jízdenka ze všivého dětství, šance, že ze sebe něco udělá, něco zvláštního, opravdového.

Jenže Ellen Kaneová jí stála v cestě jako nějaký démon na mostě.

Na prvním místě byl Johnny – vždycky Johnny.

Tu spirálu spustila otcova smrt.

„Paulie! Pozor na ten zatracenej jeřáb!“ zařval na něj zezdola dozorcí, ale Paulie ho neslyšel.

Manipuloval s těžkou železnou tyčí, snažil se ji zhoupnutím zasadit na místo. Byl už večer a na Paulieho lezla zima, ale v kapse měl dobrý prostředek proti zmrznutí. Pitomá sobota večer, a on tady maká po pracovní době.

Johnny začal chodit do školy a stálo to majlant: školné, učebnice, uniforma, všechno. Ještě že Ellen zas byla na chvíli spokojená. Líbilo se mu, jak se celá rozzářila, když pohlédla na syna, tak roztomilého v modré uniformě s bílým lemováním. Je mámou dítěte na soukromé škole. A musí ho tam každý den vozit.

Jenže účty platí Paulie. Ellen je přímo posedlá společenským postavením rodiny. Když nadhodil, že by Johnny mohl chodit do základní školy o blok dál, a zadarmo, Ellen se naštvála a odmítla s ním spát.

Všechno u nich doma se *zdálo* být v pořádku. Mysleli si to o nich všichni sousedé.

Ale nebylo to tak. Nebylo.

Paulie svoje děti sotva viděl. Neděle prospal. Nabíral kila. Když byl doma, děti po něm lezly, nedaly mu pokoj. A pokud malou Dinu za něco pochválil, Ellen se na něj mračila.

„Pořád něco chce. Je rozmazlená. Jen ji v tom povzbuzuješ.“

„Ale no tak.“ Paulie sám nebyl kdovíjaký otec, ale sotva skrývané nepřátelství jeho ženy ho mátló. „Vždyt je to děčko.“

„Když ji v tom budeš podporovat, bude v jednom kuse fňukat a vyžadovat pozornost,“ tvrdila. „Copak nevidíš, jak na to hraje?“

„Je vážně pěkná, to je všechno.“

Přesně to by neměl říkat. „Je marnivá, Paulie, marnivá už teď, a to jsou jí čtyři. Nedělej to ještě horší.“

A tak sundal drobné ručičky ze svého krku, a když pak Dina brečela a Ellen ječela, cítil se ještě provinileji.

Bar mu přišel jako dobré místo úniku.

Vážně dobré místo – rychle a levně se tu zbavíte stresu, stačí pár dolarů za sklenku Paulieho oblíbené žitné.

Paulie začal v hospodě trávit hodně času. Přicházel na staveniště pozdě, cihly mu padaly z ruky, dělal chyby. Vícero kanály k němu dorazilo varování: *Dej si pozor.*

Paulie nebyl hloupý. Od té doby se v baru už nikdy neukázal. Místo toho v sobotu večer chodil do práce a nosil s sebou placatíci.

Pítí chutná dobře, když se člověk nudí. Zahřeje žíly, když je zima. Zatímco se chlapi baví na kuželkách nebo sledují fotbal, on musí pracovat, tak si alespoň zavdá trochu potěšení z kapsy. Práce mu potom připadá zábavnější. A nemusí myslet na své děti. Ani na svou ženu, ani na účty...

Paulie znovu odšrouboval víčko a nahnul kovovou flašku k ústům. Sladká úleva.

Kap. Kap. Nebylo co polknout. *Do prdele!* Přeci ještě nemůže být všechno pryč?

Čekají ho tu další čtyři hodiny.

Tělem se opíral o konec tyče, která se pohupovala nad ulicí pod ním.

„Paulie! Ježíši Kriste!“ zařval na něj Marco DiCapello.

Ježíši? To je psina: myslej si, že jsem Ježíš. Paulie se zapotácel a zahihňal se, pak se napřímil, opřel se rukou o jeřáb, chtěl ještě jednou zatrást fláškou a dostat z ní ty poslední kapky...

Neviděl led, ani ho necítil. Ve zlomku vteřiny si uvědomil, že se jeho paže ničeho nedotýká. Naklání se do volného prostoru. Jako celý zbytek jeho těla.

Čtyřicet metrů byl příliš krátký pád, ani nestačil zaječet.

„Upřímnou soustrast.“

Sal Rispelli, místní *capo*, byl na podobné situace zvyklý a zvládal je dobře. I Ellen Kaneová se skvěle zhostila role truchlící vdovy se dvěma malými dětmi. Měla na sobě slušivé černé šaty. Vlasy si upravila do elegantního drdolu a pečlivě se nalíčila. Přes svůj věk a starosti dnes vypadala dobře. Možná za to mohl adrenalin.

„Byl pro mě vším.“ Ellen působila skutečně vystresovaně, až vyděšeně. Paulie samozřejmě pracoval načerno. „Nevím, jak se naše rodina uживí.“

„Nedělejte si starosti.“ Sal položil svou ruku na její.

„Musím si přece dělat starosti. Máme hypotéku... a pak je tu Johnnyho škola. A z čeho budeme žít? Nemůžu chodit do práce. Drahoušek Dina mě potřebuje.“

Ellen manžel trošku chyběl. Ale zatraceně moc postrádala pocit bezpečí. Řasenkou zhoustlé řasy zamrkaly na *capa*.

„Cokoli, co byste mohl udělat pro naši rodinu, signore Rispelli...“ zaprosila pokorně.

Na prosící ženě je něco nesmírně sexy, poddajného, submisivního. Takové by měly být.

„Paulie patřil do rodiny.“ *Ten pitomej ožrala.* „O své lidi se postaráme. Don Angelo už vaši hypotéku splatil. A vy dostanete slušnou sumičku, dvě stě tisíc dolarů.“

Ellen div neodmlela. Zapotácela se na židli.

„Cože?“ zašeptala.

„Dvě stě táců,“ zopakoval. K čertu, nevybavili dělníky bezpečnostními popruhy. Vyjde to mnohem levněji než odškodné pro dělníkovu rodinu.

Ráno si toho blba DiCapella na staveništi pěkně podal a *ted'* už všichni dělníci pracují zabezpečení. Ale remcají kvůli Pauliemu. Něčí smrt takhle na lidi zapůsobí.

Famiglia nemá ráda úmrtí, která sama neobjednala. Nyní je v jejím zájmu postarat se skutečně dobře o Ellen Kaneovou.

„A vy sama budete dostávat apanáž. Každý den kolem oběda přijdete na hodinku do salonu a budete česat dámy. Dostanete za to velice slušné peníze.“ Fingované zaměstnání je jednodušší řešení než pravidelná platba na mizerný bankovní účet té ženy.

„Nemůžu tomu uvěřit!“ zalapala po dechu Ellen. Pro jednu emoce nepředstírala. Popadla Rispelliho ruku a políbila její hřbet, zrovna tak, jak to vídala ve filmech. Zlehka, znovu a znovu.

Začínal být nepříjemně vzrušený. Nejvyšší čas odsud vypadnout a zamířit do striptýzového baru. Jedna z děvek odtamtud dokončí, co Ellen načala.

„Vy ani děti o nic nepřijdete. Pamatujte, že jste pod naší ochranou. Takže se chovejte spořádaně,“ nabádal ji se slabým úsměvem.

Ellen v tom slyšela varování: *Žádné pítí. Žádné souložení. Domácnost vděčného klienta.*

„Ano, signore Rispelli. Děkuju mockrát.“

Zmocnila se jí radost, taková, že až musela sklopit oči, aby ji utajila. Už si nemusí dělat starosti. Už se nemusí bát. Tohle byla ta nejlepší věc, co pro ni Paulie kdy udělal.

„Radši se vraťte ke své dceři,“ zahučel Rispelli a mávl rukou, propouštěl ji. „Jak jste řekla – potřebuje vás.“

„Ty peníze mi musí vydržet,“ prohlásila Ellen. „Nic jiného nemám.“

Dina se rozhlédla po domě. Všude samý nový nábytek, nejmodernější televize, videopřehrávač. Na zahradě teď rostly růže. Matka na sobě měla pěkné měkoučké šaty z růžové vlny, vlasy elegantně vyčesané vzhůru. Každý čtvrtek chodila do salonu krásy.

„Žijeme si docela pěkně, mami,“ zapřísahala matku úpěnlivě.

„Já vím.“ Ellen se otočila, aby si pořádně prohlédla svůj odraz v zrcadle ve zlatém rámu. Nevěřila v investice, nesnažila se dům prodat a koupit

si lepší. Milovala ovšem věci, s nimiž se jí žilo líp: pěkné šaty, návštěvy kadeřnice, drahá zrcadla.

„Dvakrát do roka vás беру na prázdniny,“ prohlásila pyšně. „Do Disneylandu! Kolik jiných dětí odsud se dostane do Disneylandu?“

Dina si povzddechla. Máma se v Disneylandu úžasně bavila. Ona a Johnny se mohli k smrti unudit. Ale ať matku prosili, kolikrát chtěli, aby jeli někam jinam, prázdninový pobyt vždycky určovala Ellen.

„Ano, mami, díky. Ale víš, škola je mnohem důležitější.“

„Johnny chodí do katolické školy.“

„Ale já měla na mysli sebe.“ Dina si neklidně shrnula tmavé vlasy za uši. „Víš přece, že v St Josephu mají lepší výsledky. Chci tam chodit taky.“

„Zlato, víš, že nemáme peníze pro vás oba. Přece bys nechtěla Johnnymu upřít jeho šanci.“

Dina zrudla. „Johnnyho mám moc ráda.“

„No, nemůžu si dovolit platit za dva. Každý z nás musí něco obětovat.“

„Možná... možná by sis mohla najít jinou práci.“

Ellenina hodinka či dvě v salonu se sotva daly považovat za tvrdou dřinu.

Dininy zelené oči žebrouly. „Mami, ve spoustě rodin pracují oba rodiče, víš? Nebo bychom třeba mohli vynechat prázdniny? Ušetřit nějaké peníze na školné na St Josephovi?“

„Dino, prosím tě, přestaň *skučet*. Pořád jen ty. Vychovávat dvě děti bez otce je pořádně těžká práce. Jsem na všechno sama, nikdo mi nepomáhá.“ Ellenin hlas se lámal seblítostí. „A teď po mně chceš, abych otročila, dokud nepadnu, kvůli tvý soukromý škole.“

„To není fér.“

„Co?“

„Není to fér,“ zopakovala Dina hlasitěji. Sotva dokázala uvěřit tomu, že ta slova skutečně vypustila z úst. Už dlouho se jí honila v hlavičce. „Johnnymu dopřáváš víc než mně, miluješ ho víc než mě.“

Miluješ ho by nejspíš stačilo.

Po celý svůj mladičký život se Dina Kaneová snažila vyhybat této chvíli, tomu, aby si připustila, že ji matka nemiluje. Nemá ji dokonce ani ráda.

A teď, v deseti letech, hledí pravdě do očí.

„Seš rozmazlená slečinka. Myslíš si, že seš něco extra,“ zasyčela Ellen.
„Žádáš po *vdově*, aby pracovala ještě víc?“

„Copak nechceš, abych měla dobré vzdělání?“

„Místní základní škola je naprosto v pořádku. Krom toho Johnny vzdělání potřebuje víc než ty. Je muž; musí jít vlastní cestou.“

„Co to znamená?“

„Víš to docela dobře.“ Ellen pohodila hlavou. „Seš holka. A nejsi zrovna ošklivá.“ To bylo asi tak nejvíc, nakolik se dokázala přiblížit komplimentu. „Můžeš si vzít nějakýho troubu. Třeba bude mít na ty tvoje nesmysly víc trpělivosti než já.“

„Mami!“ Dininy oči se zalily slzami. „Zašla jsem za ředitelkou St Josepha a zeptala jsem se jí na sociální podporu. Víš, pro chudé děti. Jenže ona mi řekla, že my peníze máme, a proto mi ji nemůžou přiznat. Ty peníze, co jsme dostali, když táta umřel.“

„Chceš po mně, abych ti vydala svoji penzi? Veřejná škola je pro tebe dost dobrá, Dino. Život je takovej, jakéj si ho uděláš.“

Život je takovej, jakéj si ho uděláš.

Ten posměšek se Dině vryl do hlavy.

Matka jí dala život, jídlo a střechu nad hlavou. Nic moc dalšího – laciné vánoční dárky a prázdniny, které nechtěla.

Ale byl tu ještě další dar – zasadila hluboko do ní odhodlání, tvrdé a chladné jako diamant.

Johnny byl světlem Dinina života.

„Čau, ségra! Vypadáš skvěle.“

„Čau, dinosaure! Jak bylo ve škole?“

„Jak se má moje malá princezna? Pořád jsi chytřejší než všichni tvoji učitelé, co?“

Johnny Dinu objal, políbil ji a zvedl do výšky. Tiskla se k němu od prvního okamžiku, co její malé ručičky dokázaly ovinout jeho krk. Díky Johnnymu bylo Dinino dětství snesitelné. Věděla, že je milována, že ji někdo miluje, miluje ji člen rodiny.

Občas si přála, aby byli jako ti sourozenci, co nemají rodiče, sirotci z pohádek. Jen samotné dvě děti, co se o sebe musí samy postarat.

Po mrtvé matce by mohli truchlit.

Dina si stvořila svět vlastní fantazie. Matka ji miluje. Táta se na ni dívá z nebes. V testu získá 935 bodů, protože chodila na tu *nejlepší* školu a maminka pro ni chtěla jen to *nejlepší*.

A tak Dina tvrdě pracovala na tom, aby byla *nejlepší*.

Občas si získala kamarádku – přinejmenším na nějaký čas –, ale přátelství nikdy dlouho nevydrželo. Ta děvčata pozvala Dinu, aby si k nim přišla hrát. Jenže potom, protože Ellen nikdy nenabídla návštěvu na oplátku, pozvání ustala.

„Ale proč k nám Susan nemůže přijít?“

„Nepotřebuju, aby mi po uklizeném domě lítal houf vřeštících dětí. Už tak nevím, kam dřív skočit.“

Dina se nepřela. Měla podezření, že Ellen je stejně trapně jako jí. Cizí lidé by si mohli všimnout, nakolik ji matka nemá ráda.

Jak rostla a vykvétala do krásy, přítelkyně se stáhly. Byla v tom žárlivost, neupřímnost – klepy o matce.

„Vidélas, jak krátkou sukni si na sebe včera vzala Ellen Kaneová?“

„No jo. Je to tak směšné. Je jí snad *třicet*.“

„Víc než třicet.“

Priscilla Contrattová se obrátila na Dinu, která zrovna procházela kolem s učebnicemi v náručí. „Tvoje máma vypadá jako coura. Nemůžeš s tím něco udělat?“

„Zmlkni, Prissy. Moje máma vypadá skvěle.“

Popravdě se Ellen bála, že ztrácí krásu, a rozhodla se proti tomu bojovat. Sukně nosila čím dál kratší. Vlasy si barvila na stále světlejší odstín. Na cestu do obchodu si začala malovat rty ostře červenou rtěnkou.

Dina si s ní pokoušela promluvit.

„Mami, myslím, že v té šedé sukni jsi děsně elegantní.“

„V té šedý?“ Ellen ji vzala do ruky. „To si děláš srandu.“

Začala se soukat do černé kožené minisukně. Dina zalapala po dechu.

„Víš, tahle je možná spíš pro...“

Zelené oči, ne tak výrazné jako Dininy, se zúžily do ledových čárek.
„Spíš pro co?“

„Spíš, no, pro teenagery?“
Ellen zrudla. „Ty huso! A navíc se líbí mému příteli.“
Dina rozpaký nevěděla kam s očima. „Kdo je tvůj přítel?“
„To je moje soukromá věc. Povím ti to, pokud se rozhodnu, že to bude vážný.“

Netrvalo dlouho a Dina po večerech psala úkoly sama. Johnny se věnoval různým volnočasovým aktivitám nebo se ve svém pokoji připravoval na přijímací testy k dalšímu studiu. Ellen se doma nevyskytovala.

Přede dveřmi jejich domu postupně zastavovala řada černých lincolnů. Různá auta. Různé poznávací značky.

Ellen jejich přítomnost před dětmi nerozebírala. Nosila drahé šperky a hodně se smála, jen ráno ne, to mívala kocovinu. Občas mluvila o „chlupcích“ a utrhávala se na Dinu, když se jí pokusila na cokoli zeptat.

Oči měla čím dál zarudlejší, její pleť nabrala sinalý nádech. Ellen pila a bavila se, jako by její nicotný život měl co nevidět skončit.

„Musíme s tím něco udělat,“ hučela Dina do Johnnyho.

Byl ve svém pokoji, hrál videohru. „Jako co? Neposlouchá nás.“

„Tebe si možná vyslechne. Má tě ráda.“

Johnny pokrčil rameny. Nemyslel to špatně, ale podle něj nemělo smysl zasahovat do ztracených případů – jako byl vztah mezi matkou a Dinou nebo pomoc, kterou by matka potřebovala. Johnny Kane nechtěl ve svém životě žádné komplikace, a to většinou obnášelo nutnost občas přimhouřit oko. Poskytoval malé Dině lásku a ona na něj na oplátku s ničím netlačila. Tak zněla nevyslovená dohoda.

„Hele, máma se o tom s náma nebaví. Nech ji, ať si klidně žije svůj život.“

„Johnny...“

„Nech to bejt, Dino.“

Ale i když o tom Ellen nemluvila, mluvili všichni ostatní.

Coura. Rozhodnožka. Levný zboží.

Chodil za ní Sal Rispello – ten byl první, odhodil počáteční skrupule. Potom to byl Paolo Cottini, Giorgio Amalfi...

„Víte, proč je Dinina máma jako slánka na stole?“ křikla Lorna Fayová o přestávce.

Dina rozhrnovala nohama písek v koutku hřiště, předstírala, že je zabraná do knížky *Kdo chytá v žitě*.

„Protože si ji podávají kolem dokola!“ zavřeštila Lorna.

Dina slyšela výbuchy smíchu, hlasitý řehot. V očích jí pálily slzy, ale ani se nepohnula. To uspokojení jim nedopřeje.

Den nato poprvé v životě vynechala školu.

Angelo Tallarico seděl u bazénu, popíjel kávu.

Byla to poklidná scéna. Hověl si ve svém na zakázku vyrobeném křesle vedle mramorového servírovacího stolku. Travníky na jeho pozemku byly tak nakrátko zastřížené, že zelená tráva připomínala satén. Angelo měl na sobě bílý letní oblek šitý na Savile Row v Londýně. Rolexky na jeho ruce byly těžké, z čisté platiny, prsty pokrývalo tolik diamantových prstenů, až dohromady vypadaly jako boxer pouličních rváčů. Blyštěly se, když nesl k ústům skleničku z křišťálového skla.

Rozlehlý bazén rozlévající se do krajiny svítil dokonalou modrou; jemně v něm šplíchal umělý proud. Za Angelem se rozkládal obrovský bílý edvardovský dům. Angelo si liboval v anglickém stylu. Místo doplnil růžovou zahradou a umělecky vytvarovanými živými ploty. Hýřila barvami všech čtyř ročních období.

Bodyguardy rozmístěné po celém pozemku nebylo skoro vidět. Všichni byli v černém. Všichni byli perfektně oháknutí.

Angelo si rád najímal bývalé vojáky. Chlapci z rodiny byli skvělí, ale v krizových okamžicích potřebujete přesnou střelbu. To byl další způsob, jakým zmodernizoval svou roli.

Používali staré termíny: *Don Angelo*. Ale ne na veřejnosti. To by přitáhlo pozornost FBI. Angelo pohrdal starou gardou, která si libovala v upoutávání pozornosti. Jen tím působila potíže všem okolo.

Své čerstvé rekruty vycvičil v jiných postupech; v obchodování se zbraněmi, v podvracení odborů, uplácení veřejného sektoru.

Nikdo neumí gangsteřinu lépe než politici.

Angelo ovšem nechtěl postupovat příliš rychle. Potřeboval s sebou vzít

pěšáky a jejich kapitány. Staveniště a herny zůstávaly otevřené; ve skrytých zákoutích dosud operovali drogoví dealeri – odpoutával se od nich, ale pomalu.

Všeho do času. I když to svinstvo nenáviděl.

Angelo si zakládal na své trpělivosti. Právě proto je teď Donem. Dva bratrance jsou po smrti, zastřelili je, další si odpykává pětadvacet let ve věznici se zvýšenou ostrahou. Strýčka Claudia otrávil, alespoň se to říká. Proto se Angelo vyhýbá hloupým chybám, jako je chození po vyšlapaných cestičkách, tedy dokud nebude připravený.

Poposedl si v křesle, užíval si slunce. Srpen v New Yorku je strašlivý. Až odejde do důchodu, unikne drsným zimám, zamíří na Floridu, možná ještě dál. Pořádí si haciendu v Mexiku, tam moc dobře rozumějí bezpečnosti.

V ložnici na něho čekají dvě mladinké dívky. Nějaký pěšák je objevil v jednom ze striptýzových barů patřících rodině. Nejsou pod zákonem – to ověřil. Velké kozy, pěkně vyšpulené zadečky a ústa naznačující, že umí víc než jen mluvit.

Pěšák dostal dýško. Děvčata nový úkol.

Angelo si je nechá tak měsíc, pak je vypakuje. Chce čerstvé maso a žádné komplikace. Ženu nemá, ani ji nechce. Až se ožení, to bude za pěkných pár let, vezme si dívku na úrovni, ne nějakou zmalovanou ječnu odsud.

„Signore?“ To byl nový titul, který se ujal vedle *Dona*. Angelovi se líbila obě oslovení. „Přišlo za vámi nějaké děvče.“

Angelo se protáhl. „Další jsem si ještě neobjednal. Líbí se mi, jak ta zrzka kroutí zadkem.“

„Ano, pane.“ Úšklebek. Šéf občas poslal své dívky dolů do ubytovny bodyguardů s příkazem, ať obšťastní všechny v místnosti. V jeho mužích to posilovalo loajalitu, ženy to učilo, kde je jejich místo. „Tahle není děvka. Je to školačka.“

Angelo zvedl hlavu. „Cože?“

„Dcera jednoho z vašich stavebních dělníků.“ Pokrčil rameny. „Před pár lety se zabil.“

„Aúúú. Co tu sakra chce?“

„Sejít se s vámi. Prý neodejde, dokud si s váma nepromluví.“

„Ježíši! Zbavte se jí.“

„Ano, pane.“ Muž se napřímil, položil ruku na zbraň. „Vyprovodíme ji na ulici.“

Angelo se napil čaje. „Počkej.“

Zmocnil se ho instinktivní pocit, že by tohle mohla být chyba, že by se z toho mohl vyvinout problém.

„Kolik jí je?“

„Šestnáct, sedmnáct... řekl bych.“

„Čí že je to dítě?“

„Jmenoval se Paul Kane.“

Něco mu to říkalo, ale nedokázal si jméno nikam zařadit. „Pěkná?“

Chlápek se zasmál a políbil si špičky prstů. „Prdelka jak broskvička. Je lepší než ty dvě nahoře, signore.“

„Promluvím si s ní.“ No co? Věnuje jí pět minut, jen se ujistí, že nejde o nějakou nepříjemnost. Ale přesto, muže starší, než je on, zabilo dítě. „Prohledejte ji; důkladně ji prohledejte.“

„Co když odmítne?“ Olízl si rty.

„Je to něčí dcera. Ale když odmítne, vyhoďte ji.“

„Ano, pane.“ Bodyguard odešel.

„Roztáhni nohy, kotě.“ Strážný Dině přejel rukama po žebrech, na chvíli se zastavil u nader, zajel pod podprsenku, vzal je do dlaní. Ztuhla a on nadry zahoupal a pak se zasmál. „Důkladně prohledat. Nemůžeme přece vědět, co pod tím máš.“

Dina se kousla do jazyka. Stála čelem k cihlové zdi. Viděla na ní skvrny od krve. Neochotně se rozkročila.

„Skvělá prdýlka,“ ozval se další kolega. „Roztáhni ty nohy ještě víc.“

„Proč?“

„Protože jsem to řekl.“

Přistoupil k ní zezadu, přejel jí rukama po nohách, začal u kotníků, pevně je stiskl. Pak jí krátce ohmatal zadeček a potom jí uvolněně sáhl do rozkroku, přitiskl ruku k jejímu klínu.

Dina zalapala po dechu.

„Seš panna?“ zeptal se ledabyle.

„Zkrat' to, Joe. Tahle není pro nás.“

Ruce zmizely a Dina mohla poodstoupit od stěny. Zvedla hlavu, celá rudá rozpaký.

Oba strážní se zasmáli.

„Je čistá.“

„Ne nadlouho,“ poznamenal jeho přítel. „Dal bych tejdenní vejplatu za to, abych ji moh přeříznout.“

První bodyguard se uchechtl, pak Dině pokynul. „Pojd' za mnou. A nevykládej žádný hlouposti. Jasný?“

Angelo si prohlížel dívku před sebou. Měla postavu s dokonalými křivkami a vyzývavé oči.

Marek měl pravdu. Je lepší než ty štetky, co na něj čekají uvnitř. Čerstvější. Hezčí. Laciné džíny a bílé triko ani v nejmenším nezakrývají její vnady. Vypadá skvěle a má takový jemný, aristokratický obličej.

„Jak že se jmenoval tvůj otec? Kane?“

„Paul Kane, Done Angelo. Zemřel při nehodě na staveništi v Bronxu.“

„To je mi líto.“

„Postaral jste se o naši rodinu, poslal jste matce peníze. Bratr chodí do katolické školy. Žijeme v Eastchesteru.“

Přikývl. „A přišla jsi mě požádat o peníze?“

Děvče zavrtělo tmavou hlavou. „Ne, pane. Jde o... jde o mou matku.“

Angela Tallarika začínala situace bezděčně zajímat. Od tohohle žabce, co tu před ním stojí, to chtělo pořádnou dávku odvahy. Bodyguardi se na dívčin účet pobavili, ale ona tu přesto stále je.

„Co je s ní?“

„Stýká se s muži.“

„To dospělé ženy dělávají, děvče.“

„Ne takhle. Ona se stýká s *vašimi* muži. S několika. Večer s nimi odjíždí v nóbl autech. Dávají jí dárky. Lidi o tom mluví.“ Dině teď stoupal ruměnec do tváří, ale prokousávala se svou řečí dál. „Máma čím dál víc pije. Těm mužům je ukradená.“

Angelo zaváhal. Copak je tohle jeho problém? Měl by té čiperné děvce říct, ať se vrátí do svého předměstského pekla, ať už je to kdekoliv.

„Pan Rispello, pan Cottini, pan Amalfi,“ přidala okamžitě jména.
„A patrně i pan Casini.“

Samí kapitáni. Všichni ženatí.

„Tak by sis asi se svou matkou měla promluvit.“

„Neposlouchá mě. Ale vy byste mohl něco říct svým mužů, Done Angelo. Zakázat jim to.“

„Zlato.“ Napil se čaje. „Vměšovat se lidem do soukromého života... to nedělám. Neprospívá to obchodu.“

Dina potřásla tmavou hlavou. „Víte, Done Angelo, můj otec pro vás pracoval. A zemřel. Postaral jste se o nás. Všichni ostatní stavební dělníci to vědí. Jenže teď lidi začínají mluvit nepěkně. O tom, že vaši bossové dokážou zneužívat vdovu po nějakém chlápku. Všechny děti ve škole...“ Zrudla ještě víc. „Všechny to vědí. A otcové některých z nich pracovali s tátou. Ještě pořád pro vás pracujou. Nelíbilo by se jim pomyslení, že by se něco takového mohlo stát *jejich* ženám.“

Angelo se zamyslel. Pak se odvrátil a zaštrachal papíry, které ležely před ním na mramorovém konferenčním stole. Nedůvěřoval počítačům. FBI by se na něj mohla napojit, vysledovat ho, posvítit si na něj. Zprávy si nechával psát a poslat; papíry si každý večer přečetl a spálil.

Zpoždění na staveništích v Brooklynu a Bronxu.

Dělníci odcházejí. Nemoci. Důchody. Nízká morálka.

Zkušeni pracovníci jsou nahrazováni. Mladší dělají chyby.

Stojí to peníze.

Patrně bude třeba přezkoumat náklady na projekt.

Angelo si prohlížel suché řádky psané postaru inkoustem. Mají problémy. Starší dělníci odcházejí.

To děvče má pravdu.

„Dobrá. Promluvim si s chlapci.“ *A s tvou matkou*, ale to neřekl nahlas. Nastal čas, aby Angelo Tallarico jako otec zpovědník navštívil Ellen Kaneovou a uložil jí přísné pokání za její hříchy.

„Udělalas dobře, že jsi za mnou přišla,“ pochválil ji. Zabránila prohnulosti. „Jak že se jmenuješ, děvče?“

„Dina.“

„Příští rok doděláš školu, vid'š? Nechtěla bys pro mě pracovat? Jako sekretářka?“

Umístil by ji někam, kde by nebyla na očích otcovu starému gangu, pracovala by v hlavní kanceláři v Jersey City. Je chytrá a má v sobě něco – bude šoustat jako mašina, jakmile ji rozehřeje ten správněj chlap.

Dina vytřeštila zelené oči. „To ne,“ odpověděla, jako by jeho návrh byl úplně pitomý.

Angela její reakce pobavila. Pracovat pro Dona Angela byla příležitost, za kterou by zdejší děvčata dala všechno na světě. „Proč ne?“

„Protože ze mě jednou něco bude,“ prohlásila Dina upřímně.

Angelo Tallarico se nahlas zasmál. „Víš co, děvče? Vůbec o tom nepochybuj.“

Příštího večera se Dina hrbila nad stolem, učila se, čekala na limuzíny.

Nepřijely.

Slyšela matku telefonovat. Hovory byly krátké; ozýval se křik. A pak nic.

Ellen popíjela kdekoli v domě, byla stále opilejší, často propásla den, kdy měla být v práci, v jednom kuse se vztekala. Přestala vařit, uklízet. Dina veškerou práci bez řečí převzala. Vylévala ukryté lahve vodky, které nacházela pod dřezem, ale matka kupovala další.

Děti ve škole ovšem přestaly pomlouvat. Dina se vrátila k práci pro školu. Johnny se už tolik nehrbil, nevypádal tak schlíple.

Ellen Kaneová byla opilá.

Netušila proč. Dala si jen panáka vyprošťováka po včerejším večeru. Bylo to zlé; celá se třásla, potřebovala ho.

Po něm se cítila o hodně líp. Jeden další jí určitě neuškodí. Po téhle lahvi každopádně skončí. Alkohol je drahý, byla by škoda všechno vylít.

Zaslouží si dalšího panáka. Jsou to všechno parchanti, všichni – parchanti, co člověka zneužijou. Něco se muselo stát, něco hrozného. Děsilo ji to po nocích. Trápila ji úzkost – to je ono, úzkost. A pokud

vám trochu pomůže malý martini, tak co? Je to lepší než pilulky od psychiatra. Ty vás zabijou.

Ozval se zvonek.

„Už jdu!“ zaječela. Ta slova vyzněla hodně nezřetelně. *Do prdele!* Třeba je to Paolo, vrací se. Paolo je její oblíbenec. Jak ten ji dokáže hladit po prdýlce... Cítí se potom zatraceně dobře, sexy, znovu mladá.

Ale ještě je, no, docela hezká.

Ellen doklopýtala do koupelny a vypláchla si ústa Listerinem. Jo – skvělý. Teď je připravená.

Otevřela dveře, chytlá se kliky, aby udržela rovnováhu.

Nebyl to Paolo. Nebyl to ani jeden z nich.

Byl to mladší muž, hezký takovým krutým způsobem, na tváři měl jizvu. A luxusní oblek a váááážně pěkný hodinky. Určitě Ital.

Ellen mu koukla přes rameno. Neměl dvoudveřový vůz, ale limuzínu, tak velkou, že by se v ní člověk mohl i vykoupat.

Možná mu ji některý z chlapců doporučil. *Doporučil ji.* Bylo to svým způsobem pokořující, ale zároveň sexy. Ellen pohodila blondatou hřívou. Ráda se bavila; je pěkný děvče, co se rádo pobaví. To přece sakra není žádný zločin, ne?

„Ahoj, kotě,“ pozdravila ho, pečlivě dbala na výslovnost. „Pojď dál.“

Angelo Tallarico se posadil na gauč a prohlížel si Ellen. Je to ošuntělá ožralá cuchta. Teď vzlykala, úzká ramena sebou škubala, z očí i z nosu jí teklo.

Rozhlížel se kolem sebe; malý dům působil úpravně. O to se nejspíš postarala Dina.

Tallarico byl vrah a drogový dealer – měl jasnou představu o tom, jak by co mělo vypadat.

A Ellen Kaneová mu do toho modelu vůbec nesesedla.

„Přestaňte brečet,“ pronesl chladně. „Nejsem váš psychiatr. Rozumíte mi?“

Otřela si obličej.

„Chlapci nepřijdou. Žádný z nich. Už nikdy. Nevolejte jim. Nepište jim maily. Děláte rodině ostudu.“

Ellen se otrásla. Pomyslela si, že většího soucitu by se dočkala od hada.
„Podporujeme vás. Ale ještě jeden incident a odřízneme vás od financí.
Ještě jedna trapná situace a podřízneme i vás.“

Zasténala.

„Rozumíte mi?“

„Ano.“

„Tohle byl váš poslední drink. Pokud vás ještě někdy uvidím znovu pít, pokud se ke mně donese, že pijete, skončí to nějakou nehodou.“

Ellen se rozklepala po celém těle. Nikdy v životě se netoužila napít tolik jako v téhle chvíli.

„Done Angelo...“

„Neříkejte mi tak.“

„Nemůžu přestat pít... ne okamžitě. Dejte mi týden, měsíc...“

„Máte víkend na to, abyste se dala do kupy. Zamkněte se do ložnice a objednejte si pizzu. V pondělí ráno budete zpátky v práci. Strážlivá. Nadobro. Pokud ne...“ Pokrčil rameny.

„Já... já...“

„Říkejme tomu zrychlený program o dvanácti krocích, dámo...“
Lehce se usmál vlastnímu žertu. „První krok: přestanete pít. Nebo bude po vás.“

„A muži?“

„Nikdo z rodiny. Pokud si najdete hodného svobodného nebo rozvedeného muže, randěte si s ním – civilizovaným způsobem. Můžete se i vzít. Přeju hodně štěstí.“ Krutě se zasmál. „Sám bych se vás nedotkl ani metr dlouhou tyčí.“

„Ach bože,“ hlesla Ellen.

„Utrácejte si naše peníze. Žijte slušně. Žijte poklidně. Pak zůstanete naživu. Sakra, mohla byste se taky trochu starat o tu svoji pěknou dcerku.“

Ellen se rozeštkala. Když zvedla hlavu, byl Tallarico pryč.

Utíkala do kuchyně a vzala do ruky flašku vodky.

Venku na ulici ožila limuzína, sklopila přední světla.

Přepadl ji strach. Strach silnější než touha po alkoholu. Ellen zvedla lahev tak, aby na ni případně viděl, a vylila všechnu tu úžasnou utěšující tekutinu do dřezu.

Pak se zhroutila na podlahu a po čtyřech se odplazila nahoru do ložnice.

Tu svoji pěknou dcerku... pěknou dcerku.

Dina!

Spískala to Dina. Byla tu proto, aby sužovala matku, která pro ni otročila. Byla tu proto, aby Ellen zničila život.

Ellen se kousla do rtu. Neodváží se Dině cokoli říct. Tomu muži – tomu parchantovi, Tallarikovi – by se to nelíbilo. A Ellen, stejně jako ohrožené zvíře, vycítila nebezpečí.

Byl rozezlený. Kdyby udělala něco, čím by situaci ještě zhoršila, bude po ní. A to doopravdy.

Ležela na koberci v ložnici, sledovala, jak se strop točí a tančí, lapala po dechu, potila se, toužila po pití a držela se jediné myšlenky:

Jednou se dočká pomsty.

Kapitola třetí

Dina Kaneová dokončila školu velice úspěšně – tedy alespoň podle známek. Byla nejlepší ze třídy.

Přes zamítavé stanovisko matky si Dina podala přihlášku na Ivy League – a dostala se tam. Přijali ji na Columbii, Vassar, a dokonce i na Stanford.

Jenže Dina si nemohla dovolit školné. A na přiznání finanční podpory byla považována za příliš dobře situovanou – matka měla v bance skoro tři sta tisíc.

Žádné prosby matkou nehnuly.

„Ne, Dino.“ Ellen dceru tou dobou odmítala s ještě větším chladem. Jako stárnoucí sexbomba už nemohla soutěžit s mladšími a unik si našla v tom, že se začala oblékat jako důstojná žena. Vlasy si stahovala do přísného drdolu, oblíbila si dlouhé usdlé sukně, stala se členkou místních společenských organizací a neustále se nesouhlasně mračila.

Už nějaký čas se nedotkla alkoholu. Ani jakékoli drogy silnější než kofein.

Ellen se zapojila do Asociace rodičů a učitelů v Johnnyho katolické škole. Pracovala jako dobrovolnice ve Společnosti svatého Patricka. Stala se členkou zkrášlovací komise města. Dům udržovala ve větší čistotě a pořádku a sponzorovala místní organizace, aby se dočkala veřejného poděkování na charitativních večerích.

Zpočátku byla Dina nadšená. Ten strašlivý výlet k Tallarikovi se neminul účinkem. Matka prohlásila, že je jí zle, a celý týden sotva vyšla z pokoje. Když se objevila, byla úplně jiná. Starší. Strážlivější. Nenalíčená. Měla na sobě prosté, střídme kalhoty. Vypadala jako máma.

Bohužel se ale jako máma nechovala. Dina dostávala k večeři poctivé porce jídla a nové oblečení, když unosila to předchozí. Ale nic víc.

Byly si cizí. Nikdo je nenavštěvoval; v noci do domu nechodili žádní muži. Dina Kaneová začala žít pro okamžiky, kdy se bratr vracel ze školy.

„Nemáme peníze na to, abys mohla jít studovat. Peníze si šetřím na penzi. Už se nehodlám vdávat a na veřejnou sociální péči není spoleh. Navíc za tenhle dům musím platit daň z nemovitosti...“

Seznam pokračoval dál a dál.

„Ale mami, máš přece spoustu peněz – vážně.“ Dina se nechtěla rozplakat, ale nedokázala si pomoci. „Potřebuju, abys mi pro začátek pomohla.“

Ellen se tvářila bezvýrazně. „Johnny studuje. Platím za jeho studia.“

Johnny navštěvoval místní, ničím nevynikající soukromou univerzitu – nejlepší, na jakou se mohl dostat se svými jakž takž ucházejícími známky. Ale byla to alespoň univerzita.

„Nemůžeš přeci preferovat jednoho před druhým, mami!“

Ellen se usmála, velice krátce, velice lehce, pak úsměv zmizel. Obrátila se k Dině, obličej měla zase tvrdý. „Z tvýho školního úspěchu je jasný, že jsem pro tebe zvolila správnou školu. Johnny možná potřeboval trochu pomoci. Víc než jedno dítě na studiích nezvládnou. Měla bys to respektovat, Dino. Vždycky si můžeš sehnat práci a studium si zaplatit.“

„Na školné na Columbii si v žádném případě nevydělám...“

„Je mi líto. Tady není o čem diskutovat.“

„Mami...“ Dina zkusila poslední, zoufalou taktiku. „Kdybys mi peníze na studium *půjčila*, dokončím školu, začnu dělat kariéru a budu ti moct všechno splatit... Povede se mi dobře, mami; budu tvrdě pracovat.“

Ellen se rozesmála. „Vážně, zlato. Nedělej si naděje nad své postavení. Měla by sis někam vyjít s některým ze zdejších mládenců. Vdej se, poříd si děti. Život je především o šťastným domově!“

„Tak co si počneš?“ Ředitel školy, pan Rogers, se sžíravým opovržením hleděl za odcházející Ellen Kaneovou.

Ukázala se na předávání maturitních vysvědčení, v průběhu ceremoniálu seděla a zdvořile tleskala, když Dina dostávala talár, čtverhrannou čapku a bezvýznamný malý tubus s diplomem, který jí prohlašoval za absolventku střední školy. Pak, jakmile se vyfotografovala se svou sna-

živě se usmívající dcerou a jejím netečným starším bratrem, který se líně klackoval vedle ní, se Ellen obrátila a odešla.

Pan Rogers nepochyboval o tom, že si Dinina matka ten obrázek nechá zarámovat. Vystaví si ho na krbové římse. Ellen Kaneová: pilíř komunity, matka samoživitelka roku. Na dceru jí ovšem nezbylo ani pár minut – a její neuvěřitelný potenciál právě spláchla do záchodu.

„Ještě vždycky zbývá místní univerzita.“

„Máma má moc málo peněz na to, aby mi mohla platit studium,“ zopakovala Dina.

Soucítěně se usmál. Teď není vhodná chvíle na pravdu. „Jistě, Dino.“

„Ráda bych se přestěhovala do města. Sehnala si práci a našetřila nějaké peníze. Za rok se třeba můžu přihlásit znovu.“

Rád by jí řekl, že je blázen, ale neměl pro ni žádné řešení. „Jakou práci?“

„Něco vymyslím,“ řekla.

„Dobrá.“ Pan Rogers zaváhal. „Postará se ti máma o byt?“

„Samozřejmě.“ Dina se usmála. „Máma pro mě udělá cokoli na světě.“

Šla domů, přemýšlela o tom. Hřejivé slunce v zádech ji uklidňovalo. New York je v dobách parna skvělý. Mohl by odvést její pozornost od bolesti.

Johnny už je z domova... Nesnášel, když musel být v přítomnosti Ellen a Diny, vnímat tu krutost, to napětí. Johnny nebyl zrozen pro konfrontaci – nebo vlastně pro jakékoli vynakládání úsilí. Chtěl sestřičku objímat, dobře se bavit. A vyhýbal se upřímnému přiznání sám před sebou, že ji nechránil, že se vytratil, kdykoli se schylovalo k ošklivé scéně, což bylo v poslední době čím dál tím častěji.

Dina tomu nikdy nedokázala plně uvěřit – že ji matka, která ji vchovávala, takhle odmrští. Za pár měsíců jí bude osmnáct, bude podle zákona dospělá.

Ellen se jí konečně zbaví.

Taky se to hned projevílo. Matka sotva dokázala skrývat radost.

„Doufám, že už sis začala shánět zaměstnání,“ řekla. „A můžeš si spakovat věci? Potřebuju pokoj pro hosty.“

„Ale kde budu spát?“

„Spát?“ Ellen povytáhla obočí. „Dino, dospělí mají svoje životy. Jen ti prospěje, když si zařídiš vlastní.“

„Nikoho ve městě neznám.“

„Znáš Johnnyho.“ Bratr měl malý byt poblíž své školy. Platila ho Ellen, byla to součást podpory na studiích, jak to podala Dině. Dina si coby pracující bude moci dovolit platit nájem sama.

Než Dina zabočila do jejich ulice, dospěla k řešení.

Podívala se na dům, v němž vyrůstala. Byl úpravný, dobře udržovaný a pěkný – přesně takový jako vždycky. Velký matčin zlom nic nepřinesl. Všechny peníze utrácela za sebe a utrácela jich jen tolik, aby na tom finančně byla pořád stejně.

Kdyby Dina měla sto tisíc, něco by s nimi dokázala udělat.

Máma má pravdu. Nastal čas hnout se z místa. Jenže Dina to udělá po svém.

„Ahoj, mami.“ Dina vešla do kuchyně a odložila promoční čapku na kuchyňský pult. Opatrně pověsila talár na hák na dveřích.

Pod ním měla džíny z Gapu a obyčejné bílé tričko. I v takovém oblečení vypadala skvěle. V bílé vynikla její přirozeně opálená pleť a v přiléhavém tričku se nádherně rýsovala středně velká a krásně tvarovaná ňadra. Dina byla štíhlá a měla útlý pas. I v botách bez podpatku absolutně ohromovala.

„No, to jsem ráda, že už je *konec*,“ prohlásila Ellen surově.

Dina se nadechla. Ta ležérní krutost, tak častá, tak bolestivá, jí dodala sílu pustit se do toho, co potřebuje říct.

„Takže, osmnáct mi bude až za dva měsíce, ale ráda bych se odstěhovala hned.“

Drobný náznak úsměvu Dinu ranil jako rána pěstí do žaludku.

Proč mi to pořád není jedno?

Miluju ji. Nenávidím ji.

„Něco sis našla?“

„Chystám se. Musím se dneska po něčem poohlédnout.“

„Poohlédnout? Po čem? Copak nebudeš bydlet u nějaké kamarádky?“

Dina zavrtěla hlavou. „Po bytech k pronajmutí. Našla jsem je ve *Village Voice*.“

Ellen se zarazila. „Nemáš přece práci. A domácí bude chtít kauci.“

„Ano – nájemné za dva měsíce dopředu a kauci. Budu ovšem potřebovat taky něco pro sebe, protože ještě nemám práci, to máš pravdu. Chci se přestěhovat do města a práci shánět až tam.“

Matka pochopila, kam to všechno směřuje.

„Dino, o penězích už jsme se bavily. Nemůžeš po mně nic žádat.“

Dina se zhluboka nadechla. „Nežádám tě, mami – prostě ti to oznamuju. Potřebuju patnáct tisíc dolarů.“

Ellen se zasmála. „Nemůžu ti půjčit patnáct tisíc dolarů.“

„Nemluvím o půjčce. Bude to dar. A těch patnáct tisíc dolarů mi dáš hned teď.“

Matka na ni od sporáku zaraženě vzhledla. V dceřiných zelených očích byl oheň, jaký v nich nikdy neviděla.

„Vypíšeš mi šek a budeš mě mít z krku – napořád. Když to neuděláš, půjdu za Donem Tallarikem.“

Ellen zalapala po dechu. Na těle ji zamrazilo, jako by ji polili studenou vodou. „Můj bože! *Byla* jsi to ty.“

„Ano, byla. A udělám to znovu. Dej mi hned ty peníze, mami. Na pultu leží pero. Vypiš mi šek.“

A Dina Kaneová natáhla ruku.

Byt byl příšerný. Malý, těsný a špinavý. V odpadu sprchového koutu v koupelně ležel mrtvý brouk. Malba se odlupovala a do výklenku kuchyně se sotva vešla lednička a varná plotýnka. Většinu zbývajícího prostoru zabíralo rozviklané dvoulůžko. Proti velké televizi stála zaklíněná židle, pak už tu byla jen skříň a flekatý zelený koberec. A abyste se sem vůbec dostali, museli jste vyšplhat osm pater.

„To všechny byty v budově vypadají takhle?“

Realitní zprostředkovatelka si odfrkla. „Žádný z těch dalších byste si dovolit nemohla, slečno. Tenhle patřival správci. Pocházel z Mexika.“

„Takže pro něj to byl palác?“

Pokrčila rameny. „Řečičky o rovnosti si schovejte pro někoho jiného. Tak chcete ten byt?“

Budova stála v zapadlé lokalitě, ale byla bezpečná a byl to Manhattan. A Dina by se o byt nemusela s nikým dělit.

„Za tuhle cenu ne,“ odpověděla.

O deset minut později a při částce o pět set dolarů nižší Dina uzavřela dohodu. Když podepisovala svoji kopii smlouvy o pronájmu, všimla si adresy pronajímatele.

Jakmile dostala klíče, nastěhovala se. Zavolala řemeslníka a nechala z bytu všechno odstranit a odvézt. Pak nasedla na metro a odjela do obchodu s levným nábytkem v Midtownu.

Rozhlížela se, pečlivě zvažovala, co koupit. Po dvou hodinách byla se získanými věcmi spokojená.

„Zboží vám dodáme na místo,“ slíbila prodavačka. „Do čtyřiaadvaceti hodin.“

„Tak na shledanou zítra.“

„Chcete dovézt úplně všechno?“

„Všechno kromě tohohle.“ Dina zvedla spací pytel.

Pak zamířila do nejbližší drogerie. Koupila bělicí roztok, prostředek proti švábům, prachovky, mopy a několik párů jasně žlutých gumových rukavic.

Dlouho do noci lezla po čtyřech a uklízela. Zapáchalo to tu tak příšerně, že musela dvakrát přestat pracovat a jít se vyzvracet. S nesmírnou námahou a funěním se jí podařilo otevřít okno; z uličky dole vanul teplý vzduch, ale aspoň obsahoval nějaký kyslík. Zkažený vzduch plný zvětralého alkoholu, potu a sexu ustupoval pod jejím útokem – mytím, drhnutím, vytíráním mopem, dokud to v celém bytě nevonělo dezinfekcí jako v nemocnici.

Vysprchovala se ve vyčištěném sprchovém koutě, zalezla do spacáku a uložila se ke spánku na podlaze.

Špinavá síťovaná záclona z jediného okna skončila v popelnici. Do bytu zářila jasná světla Manhattanu. Ale Dina byla spokojená.

Je teď ve velkém městě.

• • •

Ráno se probudila brzy. Neměla na vybranou – okno bez záclony ji donutilo vstát se sluncem.

Vysprchovala se, oblékla si čerstvé věci z kufru a spěchala do nejbližšího obchodu s barvami. Vyдалa dalších pár dolarů za štětce a barvu. Bílou – víc nepotřebovala.

Dina byt vymalovala pomocí válečku a štětců. Nebyla jako táta a neměla žádnou zkušenost, ale pracovala se základní barvou, která dost odpouštěla, a tak odvedla slušnou práci.

Navíc měla motivaci. Tohle je její domov. Svým způsobem první.

V jedenáct byla hotová. Umírala hladu, vyrazila se ven někam najíst – na místě jí nezáleželo, jen aby to moc nestálo.

Na účtu jí zbývaly dva tisíce dolarů a ty jí musí vydržet. Přes ulici zahlédla řeckou hospodu, Olympia Café. Vybrala si ji, protože byla nejbliž a ona byla tak unavená, že sotva stála na nohou.

Objednala si vepřový gyros. Bude to teplé jídlo a potřebuje železo. Čekala a čekala, ale jídlo nepřinášeli, proto nesměle mávla na číšníka.

„Ježíš, děvče, promiň.“ Měl rozepnutou košili a vypadal uštvaneč. „Ta holka se zas hodila marod, hned ti to přinesu.“

Dina jedla pitu. Nebyla nijak zvlášť pozoruhodná, ale ona měla hlad a chutnalo jí. Přežvykovala jídlo a přemýšlela.

„Účet, prosím.“

„Nic dalšího? Kávu?“

Káva stojí dolar padesát. Dina zavrtěla hlavou. Voda z kohoutku je zadarmo.

„Bývá vaše servírka často nemocná?“

„Nemocná? Ne, zlato. Dneska je neděle. V sobotu večer se jezdí bavit do města.“ Vypadal naštvaneč. „Vyvaluje se v posteli každé víkend.“

„Mohla bych u vás dělat servírku. Nepiju.“

Zasmál se.

„Myslím to vážně,“ tvrdila.

„Ano? Tak sem přijď v osm večer. Máme otevřeno celou noc. Minimální mzda, žádný prémie. Dýška ti zůstanou.“

„Copak vy nejste taky číšník?“

„Mně to tu patří. Šetříme, na čem se dá. Nájem je vysokoje.“ Usmál se.
„Zkusím to s tebou. To jídlo je na mně.“

Nábytek dorazil krátce po třetí. Dina vyndala kladivo, hřebíky a celých dvacet dolarů pro nosiče, kteří při skládání těžkého nábytku pořádně nadávali.

„Osm zatracenejch pater. Taková fuška.“

„Pěkný den,“ popřála jim Dina.

„Jasně.“ Popadli peníze.

Dina to milovala – manhattanský přístup. Vybalila nový koberec: čokoládově hnědý, na tom není znát žádný flek. Stará postel a židle byly pryč; nahradil je pěkný skládací gauč, který se dal rozložit na dvoulužko. Do okna pověsila jednoduché smetanově bílé žaluzie a na protější stěnu velké zrcadlo. Zachytí sebemenší světlo a odrazí ho – místnosti to dodá iluzi prostoru. K vyčištěné plotýnce stačilo dokoupit novou ledničku a mikrovlnnou troubu a vznikla maličká, vkusná a solidní garsonka.

Jedinou skříň v bytě Dina opatřila drátěnými košíky; větší prostor vykouzlit nedokáže, ale může zařídit, aby to tu fungovalo. Nemá moc místa na oblečení. Bože – to znamená, že si nemůže dovolit žádnou chybu.

Skončila v šest večer. Hodinku si zdřímla, pak vstala, vysprchovala se, oblékla si jednoduché černé šaty a nazula si boty bez podpatků.

„Vrátila ses.“

„Ano, pane.“

Usmál se. „Nemůžu tomu uvěřit.“

„Je za deset minut osm,“ zdůraznila Dina.

„Co ta tu dělá?“ K muži napochodovala podsaditá dívka, asi tak dvaadvacetiletá, s očima orámovanýma tlustými černými linkami a s mastnými vlasy staženými do ohonu.

„Pracuje. Což bys měla dělat i ty.“

„Nepotřebujeme tě tady.“

„To není tvoje věc, Aello. Vrať se do kuchyně.“

Dina rozpačitě přešlapovala z nohy na nohu.

„Dělalas to už někdy?“

„Ne, pane. Ale učím se rychle.“

„Nemusíš mi říkat pane. Jmenuju se Gil Barberis. Tuhle restauraci vlastním společně s bratrem Dimitrim. Uvidíš ho v kuchyni. Vaří.“

„Dobře.“

„Tady vzadu je převlékárna, najdeš tam zástěru. Dimitri ti poví, co máš dělat. Kdyby měl moc práce, zeptej se Aelly.“

„Jasně.“

„Nějaké dotazy?“ zeptal se Gil, ale Dina už zmizela, odešla dozadu.

Uvědomil si, že ani neví, jak se to děvče jmenuje.

Dina se dala do díla. Bratr Dimitri byl tlustý, vařil dobrá jídla a připravoval je rychle. Vykřikoval vyřízené objednávky a ona se je snažila nepoplést. Aella Dině nadávala, strkala do ní a snažila se jí vyrazit z ruky talíře, ale Dina byla rychlá a soustředila se. Upustila dva talíře a špatně vyřídila objednávku třem zákazníkům.

„Asi mi to moc nešlo,“ konstatovala na konci směny.

„Děláš si legraci? Byla jsi skvělá. Mohla bys přijít zítra?“

Na konci prvního týdne byl Gil vrcholně spokojený. Tohle děvče je jiný kafe. Dina chodila do práce včas a rychle se učila. A ještě k tomu se na zákazníky usmívala a konverzovala s nimi.

A byla zatraceně pěkná.

Ženy jí dávaly spropitné. Muži jí dávali spropitné ještě větší. A navíc se v restauraci začali obježovat i o svém volnu, jen aby se na ni mohli podívat.

Dina Kaneová byla skutečně nádherná dívka. Víc než jen to, měla šmrnc. Pod zástěrou nosila černé přiléhavé šaty jednoduchého střihu, líčila se jen trochu, takže vždycky vypadala upraveně, ale ani o kapku víc, než bylo třeba. Vlasy si vyčesávala do vysokého prostého drdolu. Díky tomu působila dojmem, jako že se do tohoto prostředí nehodí. Vypadala noblesně.

Věděl o ní, že potřebuje peníze. Byla vděčná za každé dýško – osobně zákazníkům děkovala. Gil se bál, že o ni přijde. Nabídl jí víc práce, mohla si vybírat směny. Aella a Katarina remcaly, ale špatných servírek je dvanáct do tuctu.

„Nemůžu. Musím si najít práci,“ tvrdila Dina.

„Už přece nějakou máš.“

„Myslím opravdovou práci. Musím si vydělat na nájem. Na její shánění potřebuju čas.“

Gil si povzdechl, ale nemůže na ni přece tlačit. Nechce, aby Dina Kaneová odešla úplně.

Dina svědomitě odpracovala svou směnu, vybrala si svoje peníze a odešla se domů vyspat. V hodinách volna si zavázala tkaničky sportovních bot, oblékla si levné oblečení na běh a každý den cvičila, seběhla ulicemi k řece Hudson a klusala podél vody. Muži na ni civěli a hvízdali; ona všechny ignorovala.

Utíkala. Od své matky, od zlomeného srdce, od bezvýznamného života.

Práce servírky ji dokázala nasytit, mohla si kupovat oblečení a líčidla. Na nájem to ovšem nestačilo a Dina se začínala bát. Předpokládala, že jí peníze od matky poskytnou prostor a čas a že nastartuje skutečnou kariéru, že se vyšvihne.

Se školou to bylo snadné; s prací zas tolik ne.

„Je mi líto, ale na práci právní asistentky potřebujete zkušenosti.“

„My své stážisty neplatíme.“

„Všichni naši asistenti mají vysokoškolské diplomy.“

„Kdy jste dokončila univerzitu, slečno Kaneová?“

„Chůva? Máte nějaké reference? Kvalifikaci z oblasti péče o děti?“

„Hlídaní dětí? Naše agentura přijímá pouze dívky, které v současné době studují na univerzitě. Na kterou chodíte vy?“

Všechny skvělé práce měly společnou jednu věc – Dina pro žádnou z nich neměla kvalifikaci.

Někteří muži z restaurace pro ni měli radu.

„Sežeňte si přítele – postará se o vás.“

„Pokud na mě budete milá, kotě, prokážu vám službu.“

„Spousta děvčat, která si nemohou dovolit studia, tančí v klubech. Znáš chlápka...“

„Nejsem striptérka,“ odpověděla Dina. Usmála se na zákazníka, ale oči měla jako led.

„Kdo tu mluví o striptýzu? Tančí exotické tance – tedy umělecké. Pěkně si tam vydělají.“

Nenávidím tě, mamí, pomyslela si Dina.

Zoufale se snažila vytěžit něco víc z práce, kterou dělala.

„Možná bys mohl trochu experimentovat, Dimitri. Vařit originálnější jídla.“

„Cože?“ Šéf na ni tupě zíral. „Lidi se sem chodí navečeřet.“

„Existuje spousta restaurací. Spousta lahůdkářství. Ale ne moc řeckých restaurací, ne těch opravdových. Počítám, že kdybyste zavedli pravá řecká jídla, lidé by přišli. Mohli byste se pokusit přidat na jídelníček pár novinek. A udělat promoakci.“

Dimitri se podíval na Gila. Už se naučili naslouchat Dině Kaneové. Jednoduchý nápad, aby okopírovali stránky omalovánky a dali na stoly barevné pastelky v umělohmotných nádobkách, měl za následek hotový přívál maminek s dětmi. Plonkový čas mezi jídly teď vyplnila pěkná řádka stolů obsazená hosty dopřávajícími si špagety, masové kuličky, kávu a sladkosti. A co bylo ještě lepší, Dina oddělila kout jídelny, a právě tam si sedávaly všechny ty šťastné rodinky. Pracující muži chodili na druhou stranu, daleko od kávových dýchánek, kde mohli házet očima po servírkách.

„Jaký druh promoakce?“

„Nechte to vyzkoušet babičky. Zorganizujte jednodenní akci. Senioři jedí zadarmo, pokud s sebou přivedou jednu mladší platící osobu.“

„To nás bude stát peníze.“

Dina neposlouchala. „Poslyšte, vytiskněte leták – ale jenom *řecky*. Vyvěste ho v ortodoxních kostelech, v různých řeckých klubech. Chcete, aby se o vás v komunitě dobře mluvilo. Tady – tohle je malý trh, ale není v něm moc konkurence. Co říkáte?“

Zkusili to. Fungovalo to jako sen.

„Chci, abyste mi přidali,“ prohlásila Dina.

Gil jí ochotně vyhověl, přidal jí dalších padesát procent. Pořád to nebylo dost.

Jednou o měsíc později, kdy Dinu zase dělily tři týdny od nutnosti zaplatit nájem, na který neměla patřičnou částku, vstoupil do restaurace starší muž. Měl nádherně sřížený oblek a evidentně se mu sem nechtělo.

Dina spěchala usadit jeho společnost. Zнала dámu, která s ním přišla –

Olgu Markosovou, jednu z nejstarších zákaznic. Olga milovala Dimitriho *gavros marintos*, smažené kořeněné ančovičky podávané s ouzem.

„Moc ráda vás zase vidím. Váš obvyklý stůl?“

Muž si odfrkl a Dina na jeho posměch zareagovala úsměvem.

„Dáma ráda sedí u okna, pane.“

„To ano,“ přikyvovala Olga procítěně. „Abych mohla pozorovat dění kolem sebe, Alexandře. Naše mladá Dina na to nezapomíná.“

„Koukám, že ji oslovuješ jménem,“ podotkl muž suše.

„No jistě, je to Dina – všichni tady Dinu znají.“

„Skutečně?“

Dina je uvedla ke stolu. Byl čistý, ve vázičce na stole vonělo čerstvé poupě bílé růže. Květiny se obměňovaly dvakrát do týdne. Další Dinina inovace. Restaurace vyčnívala nad průměr.

Dina manipulovala s prostíráním a neuniklo jí, že ji muž pozoruje. Byla na to zvyklá. Všichni muži ji rádi sledovali, ale ona nemohla dopustit, aby ji to zdržovalo od práce. V sobotu večer tu bylo nejrušněji, ouzo a retsina tekly proudem a dýška byla značná.

Když dojedli, donesla Dina účet. Olga jí dala spropitné běžných deset procent. Dina se zářivě usmála, aby zakryla zklamání. Muž jí přišel bohatý; doufala v několik dolarů navíc od něj.

Muž zachytil její pohled na dolary na tácku.

„Čekala jste spropitné?“

Zrudla, bylo jí trapně, že se nechala nachytat.

„Ale ne, pane. Dáma už mi spropitné dala, děkuju, madam.“ Dina shrábla peníze. „Přeju vám hezký den.“

„Tady máte spropitné.“ Vytáhl z portmonky obchodní vizitku a podal ji Dině. „Zavolejte mi zítra.“

„To určitě udělám. Děkuju.“ Zasunula vizitku do kapsy zástěry, ani na ni nepohlédla. Dostávala sto podobných nabídek za večer.

„Myslím to vážně,“ dodal krátce. Pak se zvedl, na Dinu se ani nepodíval, odvedl Olgu z restaurace.

Večer, když se Dina chystala odnést papírový odpad do kontejneru, zastavila se. Vytáhla z pytle vizitku a přečetla si ji.

Alexander Markos, stálo na ní. Mount Java.

Zarazila se. Mount Java byl nejnovější a nejúspěšnější řetězec kaváren, které vtrhly na Manhattan. Prodávaly kávu tak, jako se v Baskin-Robbins prodávaly zmrzliny – pětáctyřicet druhů, pěkně seřazených v kávostrojích, čerstvě připravovaných každé dvě hodiny. A miniaturní zákusky ze všech evropských zemí: francouzské makronky, italské biscotti, řeckou baklavu, německý štrúdl a zavařeninové koláčky z Anglie.

Společnost založil a vedl Američan – Alex Markos.

New York po nabídce nadšeně skočil. Káva tam stála osm dolarů – místo jednoho – a New York se jí nemohl nabažít. Město bylo bohaté a platilo za kvalitu.

Dina si přitiskla vizitku k hrudi. Srdce jí bušilo jako zvon.

„Nový mládenec?“ zeptal se Gil s nadějí v hlase, přestože dobře věděl, jak bude znít odpověď.

„Nová práce,“ řekla Dina a v očích se jí objevily slzy, jaké by každé jiné dívce vytryskly, když by oznamovala, že se bude vdávat. Gil tomu děvčeti občas nerozuměl. Pracovala jako stroj; prostě nebyla normální. Ježíši! Chlapci po ní šleli – i muži. Mohla by si vybírat.

Podala Gilovi vizitku, ten si ji chvíli prohlížel, pak mu vše došlo. Hvízdal. „Sakra. Asi ti nabídne víc než jen práci servírky.“

„Doufám, že vám to nebude vadit.“

Gil uměl poznat porážku.

„Jen si běž.“

Kapitola čtvrtá

Kancelář se nacházela ve čtyřiatřicátém patře a Dina musela projít kolem čtyř strážných, už jen aby se dostala k výtahu vedoucímu ke kancelářím vedení.

Hala měla podlahu z mramoru a vysoký strop. Strážní na sobě měli značkové obleky. Recepční pult byl snad vyřezaný z masivního ebenového dřeva. Dině se cestou přes halu rozbušilo srdce. Ve vzduchu byly cítit peníze.

Mosazný výtah se sametovým kobercem, zrcadlem a čalouněnou sedačkou – větší než její koupelna doma – ústil přímo do kanceláře Alexe Markose.

Prerývaně dýchala. Tohle je její největší šance dostat se přesně tam, kde chce být.

Dveře zasyčely a otevřely se a Dina se ocitla v oslnivém paláci se skleněnými stěnami a s výhledem po celém obzoru. Za zvukově izolovaným oknem si město šlo po svém. Dina přistoupila ke stolu ve tvaru ledviny, u nějž seděla sekretářka pana Markose, elegantní žena něco přes padesátku, v kostýmku očividně od Chanel.

Chci být taky taková, pomyslela si Dina, akorát sedět ve vnitřní kanceláři. Pracovat pro velkou společnost. Jako generální ředitelka. V hlavě jí tančily vidiny úspěchu.

„Mohu vám nějak pomoci?“

„Dina Kaneová. Přišla jsem za panem Markosem.“

„Očekává vás, můžete rovnou dál.“

Dina zamířila ke dveřím. Zvuk jejích kroků tlumil víc než dva centimetry tlustý koberec, ale v uších stále vnímala tlukot vlastního srdce.

Otevřela dveře a vstoupila dovnitř, snažila se tvářit sebevědoměji, než jak se cítila.

Markos byl zahleděný do počítačového monitoru, dubový pracovní stůl tvořil malý ostrůvek v obrovské místnosti. Za ním a pod ním viděla Dina newyorskou dopravu plazící se betonovými kaňony města, na předních sklech aut se blyštěly záblesky slunečního světla. Tohle jsou peníze; tohle je moc. Dina Kaneová to vnímala jako sexuální vzrušení.

„Posadte se.“

Přímo proti němu stála vysoká židle. Dina na ni poslušně usedla, uhladila si šaty v klíně. *Uklidni se. Nesmíš působit nervózně.*

„Děkuju.“

„Včera jste na mě udělala dojem. Vyptal jsem se na vás tety. Pověděla mi o některých novinkách, které jste zavedla v restauraci. Kolik vám je?“

„Osmnáct,“ zalhala Dina.

„Proč nestudujete?“

Škubla sebou. „To je na dlouhé vyprávění.“

„Vídám hodně mladých lidí, kteří obsluhují stoly. Mou prací je všímat si kvality. Bývá docela vzácná.“

„Děkuju, pane Markosi.“

„Jaké jsou vaše cíle, Dino?“

„Vydělat si na nájem na příští měsíc. A pak, až budu mít dost peněz, začnu studovat.“

„A pak?“

Usmála se. „Líbí se mi vaše kancelář, pane Markosi.“

Zasmál se. „Tohle místo je obsazené. Budete si muset najít jinou společnost. Můžu vám nabídnout práci služebně mladšího manažera v nové restauraci v hořejší části města. Plat je pětaticet tisíc ročně plus vánoční prémie.“

Dina si rychle všechno propočítala. To je skoro tři tisíce měsíčně. Jsou tu ovšem daně. Ty prémie bude potřebovat.

„Budu si moct nechávat dýška?“

Povytáhl obočí. „Slovo, které vám chybí, je ‚Děkuju‘.“

„Děkuju. Pane.“

Markos počkal, až se za Dinou zavřou dveře. Možná právě udělal chybu. Nikdy na post manažera nepřijal někoho tak mladého. A navíc je tu

otázka dívčina vzhledu. Je jí osmnáct a je nesmírně sexy, se svou vizáží by dokázala zastavit dopravu. Jako servírka přitahuje hosty. Ale jako manažerka? Budou ji brát vážně?

Div nepocítil vzrušení. Absurdní. Je skoro nezletilá. A jeho zájem o ni je čistě otcovský, protože mu připomíná jeho samotného.

Provinile k sobě naklonil černě zarámovanou fotografii své ženy Atheny. Byla láskou jeho života. Když zemřela, ztratil zájem o ženy. Zájem o cokoli kromě obchodu; tahle hra ho udržuje při zdravém rozumu.

Čtyřicetiletý obličej jeho ženy – tak krásný, tak klasický – na něj hleděl, zmrazený v čase, v tom pozeňnaném roce předtím, než onemocněla.

Klídek, konejšil sám sebe. Nikdy nezneužije výhody proti Dině Kaneové, mladičké dívce, samotné ve velkém městě.

Udělej to jini, napovídal mu hlas v jeho hlavě.

Stiskl tlačítko interkomu. „Susan, spojte mě s manažerem obchodu na křižovatce Sté a Dvanácté. Posílám mu tam novou kolegyni.“

Edward Johnson patřil ke zlaté mládeži.

Studoval druhým rokem na Columbii – Ivy League –, připravoval se na medicínu. Měl v úmyslu stát se plastickým chirurgem, jedním z nejlepších ve městě. Toužil po ordinaci na Park Avenue a řadě hvězdiček a moderátorek, které budou žebrotit, aby jim zdokonalil obličej a prsa.

Ne že by potřeboval peníze. Edward, hezoun s tmavými vlasy a pravidelnými rysy, byl jedináček. Výborně si rozuměl se svou matkou Penelopou a jednoho dne měl zdědit veškerý majetek po otci – Shelby Johnson byl prezidentem nesmírně úspěšné Coldharbor Bank. Patřil jim dům na rohu Osmdesáté první a Amsterodamu poblíž Central Parku, Zabar's a dalších nejlepších lahůdkářství ve městě. Edwardovi se už podařilo získat část vlastního svěřeneckého fondu. Po dosažení jednadvaceti let dostane majetku ještě víc.

Edwardu Johnsonovi se líbily pěkné ženy. Byl chytrý – studium na Columbii to dokazovalo –, ale také ho všechno brzy omrzelo. Jeho koníčkem bylo vyhledávat roztomilá děvčata k šoustání. Když jsou všichni kolem vás bohatí, jak jinak můžete zabodovat?

Edwardova rodina volila demokraty jako všichni příslušníci střední třídy v New Yorku, ale byla silně konzervativní. Edward Johnson věřil ve společenskou vrstvy. Studoval na té správné škole. V neděli navštěvoval bohoslužby v nóbl presbyteriánském kostele. Zamlouvalo se mu společenské postavení jeho rodičů a jejich místo ve světě.

Koneckonců, nebude to taky jeho místo?

Edward občas chodil na rande – s dívkami, které měly rodiče podobné těm jeho, s dívkami, k nimž se choval uctivě a bral je na večere do soukromých klubů ve městě. Nechtěl se ovšem ještě ženit; manželství ho čeká až za několik let. Takže schůzky nebyly nijak významné. A pokud se s ním ty dívky vyspaly, žádá z nich o tom nikde nevykládala. Edwarda si všichni vážili. Jeho budoucnost vypadala velice slibně.

Když něco chtěl, postupoval opatrně.

Edward Johnson měl rád dívky z obchodní čtvrti – dívky, které si vybíral v nočních klubech; dívky, na které narazil u pokladny v supermarketu; dívky z davu, který do města dojížděl z okrajových částí města; hodně nalíčené mladé kočičky z Jersey s ohromnými účesy a velkými ňadry; dívky, které mohl opít vínem, pohostit je, jednou nebo dvakrát si s nimi zasouložit a pak beze stopy zmizet.

„Sakra, člověče, ty seš kanec.“

„Ede, ty jsi ale frajer.“

„Ježíš! Koukej na toho mizeru. Jak to dělá?“

„Sledujte mě a učte se, chlapi,“ halekal Edward. „Sledujte mě a učte se.“

Vyžíval se v tom – v tom, že je notoricky známý. Přezdívali mu play-boy, kundový speleolog, král diskoték.

A když mu ta děvčata s brekem volala poté, co je opustil, tak co? Edward je od sebe odstříhl. Co s nimi, k čertu? Vzdaly to; byl to jejich problém.

„Ježíš, zlato, dej mi pokoj, nemám zájem.“

„Proč mě otravuješ, Camillo? Skončili jsme.“

„Mercedes, byla jsi zástoj na jednu noc. OK?“

„Ne, to není OK! Ty hajzle! Myslela jsem si, že jsi jinej!“

„Nevidím na tvém prstu žádné prsten,“ odpověděl, posměšně napodoboval její akcent. Pak se zasmál a zavěsil.

Edward se necítil provinile. Proč by taky měl? Ty holky byly snadná

kořist – to není jeho problém. Prodávaly se za cenu jednoho nebo dvou jídel v pěkné restauraci, za pár kytek a lahev šampaňského. Mládí nevybouřené, jak se říká, užíval si, než se usadí. Edward Johnson věřil, že podobné dívky – důvěřivé, z nižších tříd – jsou přirozenou hračkou pro muže jeho typu. Chtěly se vozit v rychlém autě s bohatým mužem, jíst na místech, která by si samy nikdy dovolit nemohly, navštěvovat nejlepší kluby ve městě. A chtěly spát s někým, s kým by se mohly pochlubit před kamarádkami.

„Jde o čtyři O,“ vykládal Edward chlapcům, kteří se kolem něj obdivně shromažďovali v kavárnách, kde se léčili z kocoviny. „Objev je, osahej, ošukej a odhod.“

A všichni se mohli smíchy umlátit.

Dina se zabydlela v nové práci. Dostávala stálý plat a bokem si přivydělávala jako servírka.

„Jsi přece manažerka,“ připomínal jí Mike, její šéf. „Nemusíš chodit dopředu.“

„Potřebuju spropitné,“ smála se Dina. „A navíc si tak vyslechnu, co říkají zákazníci.“

Dělala, co mohla. Chodila do práce včas, tvrdě pracovala, usmívala se, snažila se zapamatovat si stále zákazníky. A hlavně konečně zvládala nájem. Už nemusela pracovat dlouho do noci a jednou za čtrnáct dní si mohla dovolit cestu do Westchesteru, navštěvovala bratra na univerzitě. Svému snu se ovšem nikterak nepřiblížila. Po zaplacení nájmu a jídla jí pořád nic nezbyvalo. Studium jí přišlo jako vzdálený svět – jiná galaxie.

Dinu to vyčerpávalo. Pomoc při vedení kavárny byla už téměř duševní práce. Padly na ni i nějaké části účetnictví, kontrolovala tržby, sepisovala podrobné zprávy, jak se prodává nebo naopak neprodává který zákusek. Ale poté, co dohlédla na zaměstnance – přiměla je, aby chodili včas do práce, chovali se zdvořile a přesně dodržovali postupy –, už jí toho na práci moc nezbyvalo.

Dimitri a Gil jí *naslouchali*. V řecké restauraci lecčeho dosáhla; přinášela inovace. Jenže Mount Java už byla velká společnost. Expandovala do celého světa a Alex Markos toho od ní moc nepotřeboval. Měla prostor jen pro to, aby dobře plnila jeho představy – ne aby přinášela své vlastní.